Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος »	» 6,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος »	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 14ος | *Ἐν Ἀθήναις, 30 Ἰουνίου 1907* | *Ἔτος 29ον.—Ἀριθ. 31*

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΑΛ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ὁ Γιάγκος καὶ ὁ Χάνς ἐβγῆκαν ἀπὸ τὸ σπήλαιον καὶ ἐκύτταξαν ὁλόγυρα.

Ἡ ἄμμος τῆς ἐρήμου ἦτο ἐντελῶς καθαρὰ ἀπὸ βατράχους. Ὅλοι εἶχαν ἐξαφανισθῆ, ὡς διὰ μαγείας.

— Μὴν ἀπορῆτε, εἶπε χαμογελῶν ὁ Χάνς· τίποτε τὸ ἁπλούστερον ἀπὸ αὐτὸ τὸ φαινόμενον. Οἱ βάτραχοι, τὸ ξεύρετε βέβαια, δὲν πέφτουν ἀπὸ τὸν οὐρανόν· βγαίνουν, μὲ τὲς πρώτες ψιχάλες τῆς βροχῆς, ἀπὸ τὲς τρύπες ποῦ σκάβουν στὸν ἄμμο, τὸν καιρὸν τῆς ἀνομβρίας. Ἄμα δροσισθοῦν ἀρκετά, ξανατρυπώνουν μέσα στὴν κατοικίαν των, καὶ αὐτὸ τὸ κάνουν ὅλοι συγχρόνως μὲ τόσην ἀκρίβειαν, ὥστε ἡ ἐξαφάνισίς των φαίνεται ἀκόμη περισσότερον μυστηριώδης... Ἐγὼ περισσότερον ἀπορῶ μὲ αὐτὴν τὴν ἐξαφνικὴν μπόραν, τὴν ὁποίαν δὲν ἦτο δυνατὸν κανεὶς νὰ προβλέψῃ ἀπὸ χθές, μὲ τὴν ἐπικρατοῦσαν ἀτμοσφαιρικὴν κατάστασιν... Πολλὲς φορὲς ἔχω περάσῃ ἀπὸ τὰς ἀνύδρους ἐρήμους τοῦ Τράνσβαλ, ποῦ ὁμοιάζουν πολὺ μὲ αὐτὸ ἐδῶ τὸ «Ἀλῶνι τῆς Δίψας», καὶ γνωρίζω, ἀπὸ διάφορα ἀλάνθαστα σημάδια, νὰ προφητεύω, δώδεκα ὥρας ἐνωρίτερα, τὰς ὀλίγας καὶ σπανίας βροχὰς ποῦ πέφτουν εἰς τὴν ἔρημον. Λοιπόν, χθὲς τὸ βράδυ, ἂν καὶ ἦτο παραπολὺ συννεφώδης ὁ οὐρανός, οἱ ἄνεμοι ἔδιωχναν τὰ σύννεφά του πρὸς τὰ ἀνατολικά, καὶ μοῦ ἐφαίνετο ἀδύνατον ὅτι θὰ ἠμποροῦσαν αὐτὰ νὰ σπάσουν ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας. Ὄχι, δὲν καταλαβαίνω διόλου πῶς συνέβη κ' ἔπεσε αὐτὸ τὸ νερό...

— Τί μᾶς μέλει; ἀρκεῖ ποῦ ἐδρόσισε τὴν ἄμμον, καὶ δὲν θὰ εἶνε τώρα τόσον κουραστικὲς αἱ πρῶτες ὧρες τῆς πορείας μας!—ἀπήντησεν ὁ Γιάγκος, ὁ ὁποῖος ἀφῆκε μόνον τὸν Χάνς μὲ τὴν ἔκπληξίν του κ' ἐπῆγε ν' ἀναπαυθῇ ὀλίγον.

Ὅσον μικρὸς καὶ ἂν ἦτο ὁ ἀντικαταστάτης του, ὁ Γιάγκος ἐγνώριζεν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἔχῃ πεποίθησιν εἰς τὴν ἄγρυπνον προσοχήν του· καὶ τὰ δύο Δίδυμα ἤξιζαν σὰν τέλειοι γνωστικοὶ ἄνδρες.

Ὁ Ὑβών, ὅταν ἐξύπνησεν, ἐδήλωσεν ὅτι ἦτο καλά... Τὰ χάπια τοῦ Μόνα καὶ ἡ ἀνάπαυσις εἶχαν κάμῃ θαύματα· δὲν ἔμενεν εἰς τὸν μικρὸν ἀσθενῆ παρὰ μία ἐλαφρὰ ἀδυναμία καὶ δυσκαμψία, ἡ ὁποία ἐντὸς ὀλίγου θὰ παρήρχετο.

Ὁ Γιάγκος διηγήθη εἰς τὴν βασιλοπούλαν ὅλα τὰ συμβάντα τῆς νυκτός, καὶ ὁ Χάνς δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ καὶ νὰ μὴν ἐκφράσῃ καὶ πάλιν τὴν ἀπορίαν του διὰ τὴν βροχὴν ποῦ ἔπεσε τὴν νύκτα.

Ἡ Σέννα, τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπον ἔλαμψεν ἀπὸ αἰφνιδίαν χαράν, συνέκρουσε τὰς παλάμας της μὲ μίαν ζωηρότητα πρωτοφανῆ διὰ τοὺς συντρόφους της:

— Δὲν εἶχε γελασθῆ ὁ Χάνς! εἰς τὴν Νῆσον τοῦ Κήπου θὰ τὸν εὕρωμεν τὸν Ἰανόν, καὶ ὁ Ταμίνας δὲν θ' ἀρνηθῇ νὰ συνεννοηθῇ μαζί μου διὰ τὸ ζήτημα τῶν λύτρων.

— Καὶ ὅμως, παρετήρησεν ὁ Γιάγκος, ποῖος μᾶς βεβαιώνει ὅτι ὁ μυστηριώδης ἄγνωστος δὲν ἔχει συμφέρον νὰ μᾶς ἐξαπατήσῃ, καὶ ὅτι δὲν εἶνε καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν συμμορίαν τοῦ ἅρπαγος;

—Ὦ! ἀπήντησε γελαστὴ ἡ Σέννα, πῶς εἶνε δυνατὸν ἕνας Βὰ-Τοάνας νὰ ὁμιλῇ τὴν γλῶσσάν σας, καὶ νὰ σᾶς φωνάζῃ μὲ τὸ ὄνομά σας;

— Ναί, τὸ παραδέχομαι· ἀλλὰ καὶ σεῖς πῶς θὰ ἐξηγήσετε ὅτι ἕνας οἱοσδήποτε ξένος ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν ἐκστρατείαν μας, καὶ παρεμβαίνει μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον πρὸς χάριν μας; — ἐπέμεινεν ὁ Γιάγκος, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ ἐξιχνιάσῃ τί ἀκριβῶς εἶχε κατὰ νοῦν ἡ βασιλοπούλα.

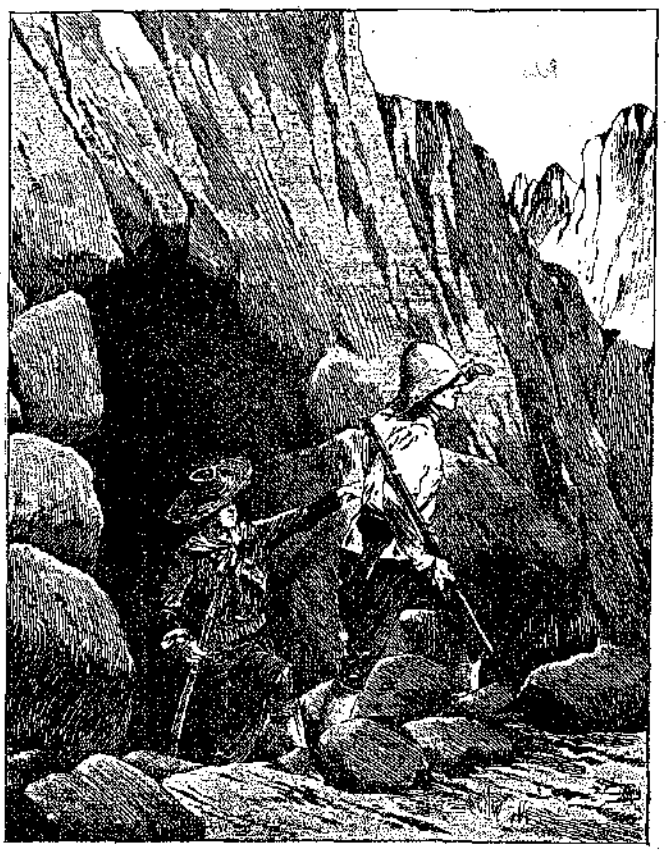

«Ἐβγῆκαν ἀπὸ τὸ σπήλαιον...» (Σελ. 241, στ. α'.)

— Τὸ ἐξηγῶ, ἀπήντησεν αὐτή, μὲ τὴν βροχήν, ἡ ὁποία τόσον ἐξέπληξε τὸν Χάνς, καὶ ὄχι χωρὶς νὰ ἔχω τοὺς λόγους μου... Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ προσπαθεῖτε νὰ εὕρετε ποῖος εἶνε, χωρὶς ἄλλο εἶνε ὁ ἴδιος ποὺ ἔκαμε νὰ πέσῃ ἀπόψε αὐτὴ ἡ εὐεργετικὴ βροχὴ εἰς τὸ «Ἀλῶνι τῆς Δίψας».

Ὁ Γιάγκος καὶ τὰ τρία παιδία ἐκύτταξαν τὴν βασιλοπούλαν μὲ βλέμματα ποὺ ἐξέφραζαν τόσον καθαρὰ τὴν σκέψιν των, ὥστε ἐκείνη τοὺς εἶπε γελῶσα:

— Ὄχι, διόλου δὲν ἔχασα τὸ μυαλό μου, ὅπως, φαίνεται, σᾶς κάμνουν καὶ φαντάζεσθε τὰ λόγια μου. Εἶμαι σχεδὸν βεβαία ὅτι ἐκεῖνος ποὺ ὡμίλησε τοῦ κ. Ἀμών, αὐτὸς ὁ ἴδιος ἔκαμε νὰ πέσῃ ἐπάνω μας ἡ χειμαρρώδης βροχή...

— Εἶνε ἀδύνατον αὐτό! ἀνέκραξεν ὁ Χάνς... οἱ ἄνθρωποι δὲν ἠμποροῦν νὰ διατάσσουν τὴν βροχήν.

— Οἱ ἄνθρωποι ὄχι... ἀλλὰ ὁ Ἄρχων τοῦ Πυρός, ναί!

— Πάλιν αὐτός! ἀνέκραξεν ὁ Γιάγκος, ἐνθουσιασμένος ἐνδομύχως, διότι ἔβλεπεν ὅτι δὲν εἶχε σφάλη εἰς τὰς ὑποθέσεις του... Ἀλλὰ πῶς ἠμπόρεσε νὰ κάμῃ τέτοιο θαῦμα;

— Ὁ Ἄρχων τοῦ Πυρὸς γνωρίζει μυστήρια, τὰ ὁποῖα τοῦ ἔχει φανερώσῃ ἡ Ἐπιστήμη, ἀπήντησεν ἡ Σέννα, τῆς ὁποίας ἡ φωνή, γενομένη πάλιν σοβαρά, ἐδείκνυε τὸν βαθὺν σεβασμόν της πρὸς ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπον.

— Τί ἐνδιαφέρον ἔχει αὐτὸς διὰ τὰς ἰδικάς μας πράξεις; ἠρώτησεν ὁ Γιάγκος.

— Τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ ἔχει ὁ δίκαιος ἐναντίον τῆς ἀδικίας.

— Καὶ ποῖος εἶνε αὐτός;

— Ἄνθρωπος... θεὸς ἴσως, δὲν γνωρίζω οὔτε δύναμαι νὰ εἰπῶ περισσότερα. Ἐκτὸς ἂν θελήσῃ νὰ γνωρισθῇ μόνος του εἰς σᾶς, ὅ,τι καὶ ἂν κάμετε διὰ νὰ διασχίσετε τὸν μυστηριώδη πέπλον, μὲ τὸν ὁποῖον περιβάλλεται, τίποτε περισσότερον δὲν θὰ μάθετε δι' αὐτόν....

Ἡ Σέννα ἐσιώπησε καὶ ἀπέφυγε ν' ἀπαντήσῃ εἰς πᾶσαν νέαν ἐρώτησιν. Ὁ Γιάγκος ἔμεινεν ὅσον καὶ πρὶν ὀλίγον φωτισμένος εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Ἦτο ὅμως καιρὸς νὰ φροντίσουν διὰ τὴν ἀναχώρησιν. Ἐπρογευμάτισαν βιαστικὰ μὲ ὀλίγα λεοόσια, ψημένα ἀπὸ τὴν προηγουμένην ἡμέραν καὶ ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶχαν πάρῃ μαζί των σημαντικὴν προμήθειαν. Ἄνθρωποι καὶ ζῶα ἔπιαν νερὸ κ' ἐχάρτασαν, οἱ δὲ πέντε ἄτυχοί, οἱ ὁποῖοι εὐτυχῶς ἦσαν κρεμασμένοι εἰς τὰ ἐφίππια τῶν ζέβρων τὴν στιγμὴν ποὺ ἡ Ἕλζα εἶχεν ἰδῇ τοὺς ἀναβάτας τῶν στρουθοκαμήλων, ἐγεμίσθησαν μὲ νερὸ καὶ ἐδέθησαν μὲ προσοχήν.

Μία σημείωσις γραμμένη εἰς ἕνα φύλλο χαρτί, κομμένο ἀπὸ τὸ σημειωματάριον τοῦ Γιάγκου, καὶ καρφωμένη μ' ἕνα ἀγκάθι εἰς τὸν κορμὸν ἑνὸς δένδρου, ἔδιδεν εἰς τὸν Μόναν πληροφορίας, ἂν τυχὸν ἐπερνοῦσεν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος, διὰ τὸ δρομολόγιον ποὺ ἐπρόκειτο ν' ἀκολουθήσῃ τὸ μικρὸν ἀπόσπασμα.

Ἐξεκίνησαν πάλιν.

Μετὰ δύο ἡμέρας, οἱ ταξειδιῶται διέβαιναν ἐπὶ τέλους τὰ ὅρια ἐκείνης τῆς κατηραμένης ζώνης, ὅπου ἄφιναν θαμμένην τὴν ἀκολουθίαν των, καὶ ὅπου τόσον εἶχαν ὑποφέρῃ καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Μία γωνία τῆς Μεσημβρινῆς Ἀφρικῆς.— Εὑρέθησαν τὰ ἴχνη! — Ὁ καταρράκτης τῆς Βικτωρίας.—Πολὺ ἀργά!...

Μετὰ τὸ Ἀλῶνι τῆς Δίψας, ἤρχετο μία ἔκτασις αὐλακωμένη ἀπὸ ποτάμια καὶ νερά, φυτευμένη μὲ δάση ἐξαίσια, γεμάτα ἀπὸ μεθυστικὰ ἀρώματα.

Στίφη ἐλεφάντων ἐφαίνοντο μακρὰν μεταξὺ τῶν φοινικοδένδρων. Οἱ ἐλέφαντες μὲ τὰς προβοσκίδας των ἐτίναζαν τὰ κλαδιὰ τῶν φοινίκων κ' ἔκαμναν νὰ πέφτουν κάτω οἱ καρποί των, τοὺς ὁποίους ἔτρωγαν μὲ πολὺ εὐγενικὸν τρόπον, ἕνα-ἕνα· ἢ ἐπερνοῦσαν τοὺς ποταμούς, κολυμβῶντες ἀργὰ-ἀργά, εἰς μίαν γραμμήν, μὲ τὰς προβοσκίδας των ὑψωμένας εἰς τὸν ἀέρα, καὶ αὐτὴ ἡ κίνησις τοὺς ἔκαμνε ἀπὸ μακρὰν νὰ φαίνωνται σὰν ἀποικία μεταναστεύουσα ἀπὸ μεγάλους ὄφεις, τῶν ὁποίων αἱ κεφαλαὶ μόναι ἐπρόβαλλαν ἐπάνω ἀπὸ τὰ νερά, ὅλαι βλέπουσαι πρὸς τὸ ἴδιον σημεῖον.

Αἱ στρουθοκάμηλοι, αἱ καμηλοπαρδάλεις, οἱ ζέβροι, αἱ ἀντιλόπαι, οἱ βούβαλοι ἦσαν ἀφθονία ἐκεῖ, ἀλλὰ ἦσαν ἀτίθασσοι, καὶ τὸ ἔβαζαν στὰ πόδια μὲ τὸν ἐλάχιστον κρότον. Διότι αἱ φυλαί, αἱ διεσπαρμέναι εἰς ἐκείνην τὴν χώραν, ζοῦν ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὸ κυνήγι, κ' ἔχουν μάθῃ εἰς τὰ ζῶα νὰ τρομάζουν τὴν προσέγγισιν τοῦ ἀνθρώπου.

Στρωμένοι μέσα εἰς τὴν λάσπην, εἰς τὸ χεῖλος τῶν ποταμῶν, μὲ τὸ τεράστιον στόμα των ἀναδυόμενον ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ καλάμια, οἱ ἱπποπόταμοι ἐρροκάνιζαν μὲ τὴν ἀνάπαυσίν των τὰ ὑδροχαρῆ δενδράκια, κ' ἔκαμναν βουτιὲς μόλις ἤκουαν τὸν παραμικρὸν θόρυβον, ἀφοῦ πρῶτα ἐφώναζαν τὴν κραυγήν των, τὴν ὁμοίαν μὲ τὸ χρεμέτισμα τοῦ ἀλόγου. Οἱ κροκόδειλοι ἐμοιράζοντο μὲ αὐτοὺς τὴν κυριαρχίαν τῆς ὑγρᾶς καὶ λασπωμένης περιοχῆς...

Εἰς τὰ διάφορα χωρία τῶν ἰθαγενῶν, ὅπου ἡ Σέννα ἐζήτησε πληροφορίας, τίποτε δὲν ἠδυνήθη νὰ μάθῃ διὰ τὸν ἀδελφόν της· κανεὶς δὲν εἶχεν ἰδῇ νὰ περνοῦν αἱ στρουθοκάμηλοι μὲ τὴν κόκκινην οὐράν.

Εἰς ἀπόστασιν ὀκτὼ περίπου χιλιομέτρων ἀπὸ τὸν καταρράκτην τῆς Βικτωρίας, ἡ Σέννα ἔμαθεν ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς ἑνὸς χωρίου ὅτι δέκα πολεμισταί, ἐπιβαίνοντες εἰς στρουθοκαμήλους, — ὁ ἕνας τῶν δὲ μὲ ἕνα ἀγόρι δεμένο χειροπόδαρα, — εἶχαν διαβῇ ἀπὸ τὰς γαίας τῆς φυλῆς των δύο ἡμέρας προτήτερα καὶ εἶχαν κάμῃ προμήθειαν ἀπὸ πουλερικά. Ὁ αἰχμάλωτος δὲν ἐφαίνετο διόλου ταλαιπωρημένος· τὰ δεσμά του δὲν τὸν ἐπλήγωναν καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν πολεμιστῶν τοῦ ἐφέρετο μὲ καλὸν τρόπον.

Ὅταν ἤκουσαν αὐτὰ τὰ νέα, μεγάλη χαρὰ ἐκυρίευσε τοὺς ταξειδιώτας, οἱ ὁποῖοι, ἀφοῦ ἔφαγαν εἰς τὸ πόδι, ἐξεκίνησαν πάλιν ἀμέσως.

Ἐφαίνοντο τώρα οἱ πέντε στῦλοι τοῦ ἀτμοῦ, οἱ ὁποῖοι ἀναβαίνουν ἀπὸ τὸν καταρράκτην εἰς ὕψος 150 ἕως 250 μέτρων. Λευκοὶ εἰς τὴν βάσιν των καὶ σκοτεινόχρωμοι ὑψηλά, πηγαίνουν καὶ χάνονται μέσα εἰς τὰ σύννεφα.

Μετ' ὀλίγον οἱ κρότοι οἱ προερχόμενοι ἀπὸ τὸν τεράστιον καταρράκτην ἔγιναν εὐδιάκριτοι, κ' ἔπειτα ἐμεγάλωσαν κάμνοντες τὴν ἰδίαν ἐντύπωσιν μὲ τὴν βροντὴν ποὺ ἀντηχεῖ χωρὶς καμμίαν διακοπήν.

Δὲν ὑπῆρχε μεγαλοπρεπέστερον θέαμα ἀπὸ τὸν καταρράκτην ἐκεῖνον, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ ἰθαγενεῖς ἔχουν δώσῃ τὸ τόσον ἐκφραστικὸν ὄνομα τοῦ «Καπνοῦ ποὺ βροντᾷ». Ἀποτελεῖται ἀπὸ μίαν τερασταῖαν σχισμὴν βασάλτου, ἡ ὁποία ἔχει πλάτος 63 μέτρων εἰς τὸ στενότερον μέρος τῶν τοιχωμάτων της, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ζαμβέζης εἰσβάλλει διὰ νὰ κατακρημνισθῇ ἀμέσως ἔπειτα ἀπὸ ὕψος 140 μέτρων — διπλάσιον δηλαδὴ ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ Νιαγάρα.

Ἡ Νῆσος τοῦ Κήπου, ἡ ὀνομαζομένη οὕτω εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ἐξερευνητοῦ Λιβιγκστῶνος, ὁ ὁποῖος λέγεται ὅτι εἶχεν ἐγκαταστήσῃ ἐκεῖ ἓν δενδροκομεῖον, εἶνε γνωστὴ εἰς τοὺς ἰθαγενεῖς μὲ τὸ ὄνομα Καρεζούκα. Κεῖται πρὸς τὸ ἄνω μέρος τοῦ καταρράκτου, φθάνει μάλιστα μέχρις αὐτοῦ, εἰς τὸ σημεῖον ὅπου ὁ ποταμός, ἔχων πλάτος ἑνὸς καὶ ἡμίσεως χιλιομέτρου, ὁρμᾷ καὶ εἰσβάλλει εἰς τὴν στενὴν σχισμήν, μετὰ τὴν ὁποίαν ἀρχίζει ὁ καταρράκτης.

Ἡ Σέννα ἐγνώριζε πολὺ καλὰ ὅτι ἡ προσέγγισις εἰς τὴν Νῆσον τοῦ Κήπου εἶνε ἐπικίνδυνος, ἰδίως τὴν ἐποχὴν ποὺ φουσκώνει ὁ ποταμός. Δὲν ἔκρυψε τὴν λεπτομέρειαν αὐτὴν ἀπὸ τοὺς συντρόφους της, ἀλλ' αὐτοί, ἐννοεῖται, διόλου δὲν ἠλλαξαν τὴν ἀπόφασίν των.

Ἂν ὁ Ταμίνας εἶχε κατορθώσῃ νὰ φθάσῃ ἕως ἐκεῖνο τὸ σημεῖον, θὰ ἔφθαναν καὶ αὐτοί· δὲν τοὺς ἐφοβίζεν ὁ μικρὸς ἀριθμός των. Οἱ Βὰ-Τοάναι δὲν εἶχαν παρὰ τὰ βέλη των καὶ τοὺς κεφαλοθραύστας των· οἱ φίλοι τοῦ Ἰανοῦ ὅμως εἶχαν ὁ καθένας τὸ τουφέκι του καὶ ἱκανὴν προμήθειαν ἀπὸ φυσέκια. Ἂν ἐγίνετο ἀνάγκη νὰ πολεμήσουν, θὰ ἐπολεμοῦσαν, καὶ δεκαπλάσιοι ἀκόμη ἂν ἦσαν οἱ ἐχθροί των.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ, οἱ ταξειδιῶται ἐπέζευσαν, καί, ἀφήσαντες τὰ ζῶά των νὰ περιφέρωνται ἐλεύθερα, ἐξήτασαν ταχέως τὰ περίχωρα. Ἀλλὰ δὲν κατώρθωσαν νὰ ἴδοῦν ἂν εὑρίσκοντο οἱ Βὰ-Τοάναι εἰς τὴν νῆσον, ὡς ἐκ τοῦ ὑγροῦ καπνοῦ, ὁ ὁποῖος τὴν ἐσκέπαζε μὲ τὴν ὁμίχλην του. Ἐβοῦιζαν τ' αὐτιά των ἀπὸ τὸν κρότον τοῦ καταρράκτου, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τοὺς ἠμπόδισε ν' ἀρχίσουν ἀμέσως τὴν κατασκευὴν μιᾶς σχεδίας ἀπὸ καλάμια δεμένα εἰς δέματα, καὶ αὐτὰ πάλιν ἡνωμένα μεταξύ των μὲ λωρίδας ἀπὸ στελέχη δενδρομολόχας.

Ἡ Σέννα καὶ τὰ Δίδυμα ἔδειξαν σπανίαν ἐπιδεξιότητα εἰς αὐτὴν τὴν ἐργασίαν. Ὁ Γιάγκος καὶ ὁ προστατευόμενός του προητοίμαζαν τὰ ὑλικά. Ὅταν ἡ ἐλαφρὰ σχεδία ἐπερατώθη, τὴν ἔρριψαν εἰς τὸν ποταμόν· οἱ ἐπιβάται ἐπεβιβάσθησαν, ἐφωδιασμένοι μὲ μεγάλα κλαδιά, τὰ ὁποῖα τοὺς ἐχρησίμευαν ὡς κουπιά.

Ἡ Νῆσος τοῦ Κήπου κεῖται εἰς τὸ μέσον ἀκριβῶς τοῦ Ζαμβέζη, τὸν ὁποῖον χωρίζει εἰς δύο βραχίονας, πλάτους πεντακοσίων μέτρων τὸν καθένα.

Οἱ φίλοι μας ἐπλησίασαν πρὸς τὴν νῆσον, μὲ τὰ τουφέκια των ἕτοιμα εἰς τὸ χέρι· πρὸς μεγάλην ὅμως ἔκπληξίν των δὲν εὑρῆκαν ἐκεῖ κανένα· οὔτε ἴχνος τοῦ Ἰανοῦ καὶ τῶν ἀπαγωγέων του.

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΠΑΡΑΤΡΑΓΩΔΑ

Ἀγαπητοί μου,

Ἰ εἶνε πάλιν αὐτά! Οἱ μαθηταὶ εἰς ἐξέγερσιν! Οἱ μαθηταὶ νὰ κάμνουν συλλαλητήρια, παράπονα, διαμαρτυρίας, ψηφίσματα, καὶ ἀπειλάς! Νὰ ζητοῦν τὴν ἀκύρωσιν τῶν ἐξετάσεων διότι δὲν ἐπροβιβάσθησαν... οἱ ἀμελεῖς! Καὶ νὰ περιέρχωνται τοὺς δρόμους, τὰ γραφεῖα τῶν ἐφημερίδων καὶ τὰ ὑπουργεῖα, ζητοῦντες τὸ δίκηο των, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχουν! Τί παρατράγωδα εἶνε αὐτά; Πρώτην φορὰν τἀκούω καὶ τὰ βλέπω. Ἐχάλασε λοιπὸν ὁ κόσμος; Ἀντεστράφησαν λοιπὸν οἱ ὅροι; Εἰς τὸ ἑξῆς λοιπὸν οἱ μαθηταὶ θὰ ὁρίζουν πῶς θὰ ἐξετάζωνται, καὶ πῶς θὰ βαθμολογοῦνται, καὶ ποῖοι θὰ προβιβάζωνται; Καὶ ὄχι ὁ Γυμνασιάρχης, οἱ καθηγηταί, οἱ διδάσκαλοι, τὸ Συμβούλιον καὶ τὸ Ὑπουργεῖον; Οἱ μαθηταὶ θὰ διευθύνουν, αὐτοὶ θὰ προστάζουν, καὶ οἱ ἄλλοι ὅλοι θὰ ὑπακούουν;

Πῶς γίνεται αὐτό;

Καὶ ὅμως, ἰδοὺ ποῦ ἔγινε! Διότι αὐτὴν τὴν φορά, οἱ ἀμελεῖς, οἱ ἀπροβίβαστοι, οἱ *τσεκουρωθέντες*, κατὰ τὴν μαθητικὴν ἔκφρασιν, ἔτυχε νὰ ἔχουν τὴν πλειονοψηφίαν. Ἦσαν πολλοί, συνηνώθησαν, ἀπετέλεσαν ἕνα ὄγκον, καὶ ἐνόμισαν ὅτι εἰμποροῦν νὰ ἐπιβληθοῦν. Ἕνα Διάταγμα, κανονιστικὸν τῶν ἐξετάσεων, τὸ ὁποῖον τοῖς ἀνεκοινώθη ἀργά, — καὶ ἑπομένως, λέγουν, δὲν ἐπρόφθαναν νὰ συμμορφωθοῦν, νὰ μελετήσουν, νὰ ἑτοιμασθοῦν, — τοῖς χρησιμεύει ὡς *πάτημα*. Ὄχι διότι ἦσαν ἀμελεῖς, ἀλλ' ἐξ αἰτίας τοῦ ὀψίμου καὶ παραλόγου αὐτοῦ Διατάγματος δὲν ἐπροβιβάσθησαν. Ἄρα... νὰκυρωθοῦν αἱ ἐξετάσεις καὶ νὰ προβιβασθοῦν ὅλοι!

Τὸ κακὸν εἶνε, ὅτι τοὺς ἐπίστευσαν καὶ οἱ γονεῖς των, καὶ συνετάχθησαν μὲ τὸ μέρος των. Τοὺς ἐπίστευσαν καὶ μερικοὶ δημοσιογράφοι, καὶ τοὺς ὑπερασπίσθησαν. Τώρα... κοντεύει νὰ τοὺς πιστεύσῃ καὶ ὁ Ὑπουργὸς καὶ νὰ διατάξῃ... τὰ δέοντα. Μὲ ἄλλους λόγους, καθόλου ἀπίθανον οἱ ἐπαναστάται μαθηταὶ νὰ ἐπιβληθοῦν, νὰ νικήσουν. Ἄ, τί ὀλεθρία νίκη, δι' αὐτοὺς τοὺς ἰδίους, ποὺ θὰ ἦτο αὐτή! Ἐμπρός της, ἡ παλαιὰ Καδμεία δὲν εἶνε τίποτε. Διότι, τί χειρότερον, τί καταστρεπτικώτερον δι' ἕνα μαθητήν, παρὰ νὰ προβιβάζεται ἀμελέτητος, ἀμελής, ἀνίκανος, μὲ τὸ ἔτσι θέλω, μὲ δόλον, μ' ἐπιτηδειότητα; Φανταστῆτέ το ὀλίγον! Ἀλλ' ὄχι· ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω ἀκόμη, ὅτι οἱ διευθύνοντες τὴν ἐκπαίδευσιν θὰ τοὺς κάμουν τόσον κακόν. Οἱ ἀμελεῖς θὰ μείνουν ἀπροβίβαστοι ὅπως τὸ ἀξίζουν, καὶ ὅπως ἀπαιτεῖ τὸ συμφέρον των. Νὰ μείνουν ἀκόμη ἕνα χρόνον εἰς τὴν ἰδίαν τάξιν, διὰ νὰ συνετισθοῦν καὶ νὰ μάθουν ὅ,τι δὲν ἔμαθαν. Διότι ἡ ἀμέλειά των, ἡ ἀγνοιά των, καὶ ὄχι τὸ κανονιστικὸν Διάταγμα, τοὺς ἀπέρριψε. Ἀπόδειξις ὅτι διὰ τοὺς ἄλλους, τοὺς ἐπιμελεῖς, τὸ Διάταγμα αὐτὸ δὲν εἶχε καμμίαν σημασίαν. Καὶ αὐτοὶ ἐπροβιβάσθησαν, καὶ αὐτοὶ δὲν ἔλαβαν μέρος εἰς τὰ στασιαστικὰ κινήματα, καὶ αὐτοὶ δὲν παρεπονέθησαν ἐναντίον κανενός.

Ἐνθυμοῦμαι ὅταν ἤμουν μαθητής. Καὶ τότε ἐδημοσιεύοντο κανονιστικὰ Διατάγματα, τὰ ὁποῖα μᾶς ἀνεκοινοῦντο τὴν τελευταίαν στιγμήν, ἢ καὶ δὲν μᾶς ἀνεκοινοῦντο διόλου. Διότι αὐτὰ ἦσαν *δοθηγίαι* διὰ τοὺς διδασκάλους, ὄχι διὰ τοὺς μαθητάς.

Οἱ μαθηταὶ ὤφειλον μόνον νὰ μελετοῦν καὶ νὰ γνωρίζουν τὰ μαθήματα τοῦ προγράμματος. Πῶς θὰ τοὺς ἐξετάσουν, πῶς θὰ τοὺς βαθμολογήσουν, οὔτε κἂν ἐρωτοῦσαν. Οἱ ἐπιμελεῖς τοὐλάχιστον, οἱ ὁποῖοι ἦσαν καὶ οἱ περισσότεροι. Ὅσον διὰ τοὺς ἀμελεῖς, αὐτοὶ πάντα ἐμουρμούριζαν, παρεπονοῦντο, ἐπροφασίζοντο. Ἀλλὰ ποιὸς τοὺς ἤκουε! Τὸ *τσεκοῦρι* ἔπεφτε ἀμείλικτον. Καὶ δὲν ἐπροβιβάζοντο παρὰ μόνον οἱ ἐπιμελεῖς, ἐκεῖνοι ποὺ *ἤξευραν*, ποὺ εἶχαν μελετήσῃ, ποὺ ἦσαν ἕτοιμοι. Καὶ δι' αὐτοὺς ἦτο ὅλως διόλου ἀδιάφορον, ἂν θὰ τοὺς ἐξήταζαν ὀρθοὺς ἢ καθιστούς, προφορικῶς ἢ γραπτῶς, ἢ ἂν θὰ τοὺς ἐβαθμολογοῦσαν μ' ἐκεῖνον ἢ μὲ τὸν ἄλλον τρόπον, ἢ ἂν ὡς κύριον μάθημα θὰ ἐλογαριάζοντο τὰ Ἑλληνικά, τὰ Μαθηματικά, ἢ τὰ Θρησκευτικά. Διότι, σᾶς εἶπα, τὰ ἤξευραν ὅλα καὶ δὲν ἐφοβοῦντο κανὲν Διάταγμα, καμμίαν δοκιμασίαν, κανένα τρόπον.

Ὑποθέτω, ὅτι ἔτσι εἶνε καὶ τώρα οἱ ἐπιμελεῖς. Καὶ αὐτοὶ ἐπίσης δὲν φοβοῦνται τίποτε, καὶ αὐτοὶ προβιβάζονται καθ' οἱονδήποτε τρόπον. Φαίνεται ὅμως ὅτι τώρα οἱ ἀμελεῖς εἶνε περισσότεροι. Καὶ στηριζόμενοι εἰς τὴν ἀριθμητικήν των ὑπεροχήν, προσαθοῦν νὰ κάμουν θόρυβον καὶ νὰ ἐπιβάλουν ὡς νόμον τὴν ἀμέλειάν των. Φρίκη!.. Ὤ, ἐλπίζω, ὅτι οἱ ἀναγνῶσταί μας, οἱ φίλοι μας, δὲν εἶνε μεταξὺ αὐτῶν. Αὐτοὶ εἶνε ἀπὸ τοὺς ἐκλεκτούς. Τοὺς ὀλίγους, τοὺς συναισθανομένους τὸ καθῆκον, τοὺς ἐπιμελεῖς... Διαφορετικά, ἐματαιοπονήσαμεν ἡμεῖς οἱ ἀγωνιζόμενοι καθημερινῶς παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν διδασκάλων καὶ τῶν γονέων, νὰ ἐμπνεύσωμεν τὴν ἀγάπην πρὸς τὸ καθῆκον καὶ νὰ κάμωμεν τοὺς ἀναγνώστας μας μαθητὰς ἀξίους τοῦ ὀνόματος καὶ... τοῦ προβιβασμοῦ. Τοῦ ἀληθινοῦ καὶ τοῦ δικαίου προβιβασμοῦ, ἐκείνου ὁ ὁποῖος ὀφείλεται ὄχι εἰς τὰ *μέσα*, ἀλλ' εἰς τὴν ἐπιμέλειαν, τὴν ἄφοβον ἐπιμέλειαν, ἡ ὁποία εἶνε τόσον πλέον εὐτυχής, ὅσον ἔχει νὰ κάμῃ μὲ μεγαλητέραν αὐστηρότητα. — Ναί, μεταξὺ αὐτῶν εἶνε οἱ φίλοι μας. Καὶ ἂν τυχὸν μεταξὺ τῶν ἀμελῶν καὶ τῶν στασιαστῶν, εὑρίσκωνται καὶ μερικοὶ ποὺ μᾶς ἀναγινώσκουν, ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι θὰ συνετισθοῦν καὶ αὐτοὶ καὶ θὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν λογικὴν καὶ εἰς τὴν ἐπιμέλειαν. Ποτὲ δὲν εἶνε ἀργά!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ κακὸς ἄνθρωπος εἶνε σὰν τὸ κάρβουνο· ἂν το πιάσῃς ἀναμμένο, καίγεσαι· ἂν σβυστό, μουντζουρώνεσαι.

***

Τὰ δόντια τἄδωσε ὁ Θεός, γιὰ νὰ κρατοῦν τὴ γλῶσσα.

Η ΚΑΚΟΠΑΘΗΜΕΝΗ ΑΡΚΟΥΔΙΤΣΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Α'.

Ὅταν ὁ Στρατῆς καὶ ἡ Στρατούλα ἤλθαν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, εἶχαν καὶ οἱ δύο τὰ ἴδια γουναρικά,— καστανά, φουντωτὰ καὶ μαλακά,—εἶχαν τὴν ἴδια ἄσπρη τραχηλιά, ποῦ ἀνέβαινε κ' ἐγύριζε γύρω στὸ λαιμό, σὰν τὲς σαλιαρίτσες ποῦ βάζουν στὰ μωρὰ-μωρὰ παιδάκια, εἶχαν τὸ ἴδιο σαλιάρικο στόμα, τὰ ἴδια μυτερὰ καὶ ὀρθὰ καὶ στυλωμένα αὐτιά, τὰ ἴδια μαῦρα ματάκια, ποῦ ἔμοιαζαν σὰν μεγάλα κουμπιὰ τῶν παπουτσιῶν, τὰ ἴδια ἄνοστα καὶ ἀδέξια κινήματα, τὰ ἴδια σιγανὰ καὶ ἥμερα μουγγρίσματα,—μὲ ἄλλους λόγους ἦσαν δύο ἀρκουδάκια, ἴδια κι' ἀπαράλλακτα καὶ τὰ δύο, κ' ἔμοιαζαν σὰν δίδυμα ἀδελφάκια.

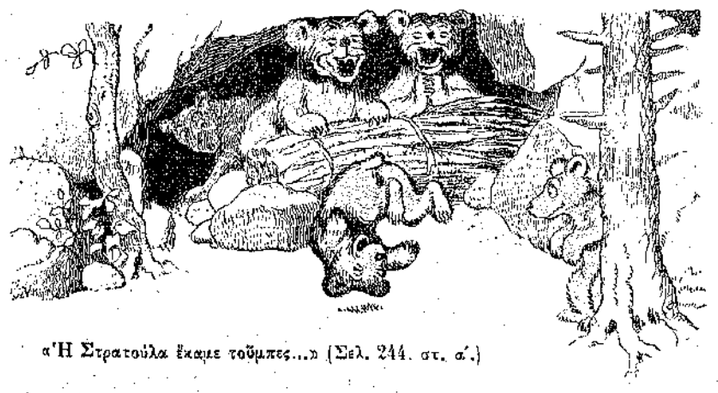

«Ἡ Στρατούλα ἔκαμε τοῦμπες...» (Σελ. 244. στ. α'.)

Γιατί λοιπὸν νὰ τὰ μεγαλώνουν διαφορετικὰ οἱ γονεῖς των; γιατὶ ἡ Στρατούλα νὰ ἔχῃ δικά της ὅλα τὰ χάδια, καὶ ὁ Στρατῆς ὅλες τὲς ξυλιές, —ἡ Στρατούλα ὅλα τὰ γέλια καὶ ὁ Στρατῆς ὅλα τὰ στραβὰ καρβέλια;

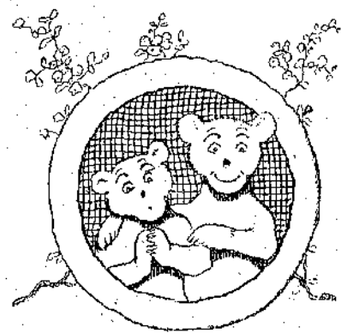

«Ἐτουρτουρίζανε μαζί...» (Σ. 244)

Τὸ γιατὶ ἤτανε πολὺ δύσκολο νὰ τὸ 'πῇς, ἀλλὰ καὶ πολὺ εὔκολο νὰ τὸ 'δῇς.

Εἴχανε γεννηθῇ καὶ τὰ δύο μαζὶ τὴν ἀρχὴ τοῦ χειμῶνα, μέσα σὲ μιὰ ἀρκουδοσπηλιὰ πολὺ εὔμορφη καὶ ἀρχοντική, στρωμένη μὲ χορταράκια καὶ μὲ φύλλα, στολισμένη μὲ κλαδιὰ ἀπὸ ἔλατα καὶ πεῦκα, καὶ μ' ἕνα μεγάλο-μεγάλο δεμάτι ἀπὸ ἀγκάθια στὴν πόρτα, γιὰ νὰ μὴν ἔρχωνται οἱ ἀδιάκριτοι καὶ κρυφοκυττάζουν.

Ἐκεῖ, μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ ἀρχοντικό, ἤτανε μαζεμμένοι ὁ κὺρ Μάρκος καὶ ἡ κυρὰ Μάρκαινα, τὰ δυὸ μωρά των, καὶ μιὰ κόρη, κανένα- δυὸ χρονάκια μεγαλήτερη ἀπὸ τὰ μωρά, ἡ Νικολέττα...

Λοιπὸν, ἡ Στρατούλα εἶχε τὴν ἰδέα πῶς ὅλ' αὐτὰ— πράγματα καὶ ζωντανὰ—ἤτανε καμωμένα καὶ φερμένα στὸν κόσμο γιὰ χάρι δική της, γιὰ νὰ τὰ χαίρεται αὐτὴ καὶ νὰ καλοπερνᾷ αὐτή. Καὶ τὸ νόστιμο εἶνε ὅτι τὰ εἶχε καταφέρῃ νὰ βάλῃ αὐτὴ τὴν ἰδέα καὶ στοὺς ἄλλους. Ἡ μητέρα της μάλιστα δὲν ἐλογάριαζε πῶς ὑπῆρχε τίποτε ἄλλο στὸν κόσμο ἀπὸ τὴν κόρη της, τὴν Στρατούλα της...

Τὰ μικρὰ ζῳάκια, ὅπως καὶ τὰ μικρὰ παιδάκια, δὲν ἠμποροῦν ποτὲ νὰ καθήσουν ἥσυχα. Λοιπὸν καὶ τὰ ἀρκουδάκια μας ἄλλο δὲν ἔκαναν, παρὰ νὰ χοροπηδοῦν μέσα στὴν ἀρκουδοσπηλιά.

Ἄμα ἡ Στρατούλα ἔκαμνε τοῦμπες καὶ κουτρουβάλες, ἐξεραινότανε ἀπὸ τὰ γέλια καὶ τὸ καμάρι της ἡ κυρὰ-Μάρκαινά. Ἄμα ὅπως ἐπήγαινε καὶ ὁ Στρατῆς νὰ πηδήσῃ, τὸν ἐδάζανε νὰ καθήσῃ στὴ γωνιά.

—Μᾶς ἐζάλισες μὲ τὴ φασαρία σου, καϊμένε! τοῦ ἐφωνάζανε. Νὰ καθήσῃς ἥσυχος ἐκεῖ, καὶ νὰ μὴ σαλέψῃς, γιατί... ἀλλοίμονό σου!

Ἡ ἀρκοδοσπηλιὰ ἤτανε καλὰ κλεισμένη καὶ προφυλαγμένη. Ἄμα ὅμως ἐνύχτωνε, ἐκρύωναν τὰ μικρά. Ἐγρυνιάζανε τότε κ' ἐπηγαίνανε κοντὰ στὴ μητέρα των γιὰ νὰ εὕρουν ζεστασιά. Μέσα ὅμως στὴν παχειὰ καὶ ζεστὴ γοῦνά της θέσις δὲν ὑπῆρχε παρὰ μοναχὰ γιὰ τὴ Στρατούλα, κι' ὁ καϊμένος ὁ Στρατῆς ἔπρεπε νὰ ζαρώνῃ μακρυά. Καμμιὰ φορὰ κι' ὅλας, ἄμα ἡ χαϊδεμένη ἀδελφούλα του ἐκάκιωνε μαζί του, τὸν ἐστέλνανε στὴν ἄλλην ἄκρα τῆς σπηλιᾶς.

— Τραβήξου λοιπὸν μακρύτερα, Στρατῆ! δὲν τὴν ἀφίνεις, τὴν καϊμένη τὴν ἀδελφούλα σου, νὰ κοιμηθῇ!

Γιατί κι' αὐτὸ ἀκόμη τὸ παράξενο ἐγινότανε. Ἐκακοπερνοῦσε ὁ Στρατῆς, καὶ ἡ καϊμένη ἤτανε ἡ Στρατούλα!

Ἡ Νικολέττα ἤτανε λαμπρὸ κορίτσι—μάλαμα. Αὐτὴ ἔπαιρνε τότε τὸν μικρό της ἀδελφὸ καὶ τὸν ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά τῆς γιὰ νὰ τὸν ζεστάνῃ. Ἤτανε ὅμως πολὺ μικρὴ ἀκόμα καὶ ἀδύνατη, καὶ ἡ γοῦνά της δὲν ἤτανε τόσο φουσκωτὴ καὶ ζεστὴ σὰν τῆς κυρᾶς-Μάρκαινας. Ἡ καλή της γνώμη λοιπὸν δὲν ὠφελοῦσε τίποτε, καὶ τὰ δύο ἀποπαίδια, γιὰ νὰ παρηγορηθοῦν, ἐτουρτουρίζανε μαζί-μαζὶ καὶ συντροφιά...

Τὸ γάλα τῆς μητέρας, τὸ καλὸ γαλατάκι ποῦ κάνει τὰ μικρὰ καὶ γίνονται μεγάλα,—μεγάλα μὲ γάλα—ἐχρειαζότανε γιὰ τὴν Στρατούλα καὶ ὄχι γιὰ τὸν Στρατῆ. Ἅμα ἐζητοῦσε κι' αὐτὸς τὸ μερτικό του, τὸν ἐστέλνανε ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ ἦλθε:

— Πώ, πώ, τὸ λιμάρη! ἐμάλλωνεν ἡ μητέρα του. Φτάνει σου πιά! Ἅμα τὸ πιῇς ὅλο ἐσύ, τί θὰ μείνῃ γιὰ τὴν καϊμένη τὴν ἀδελφούλα σου;

Καὶ ὁ Στρατῆς δὲν ἔπινε οὔτε μιὰ σταλαγματίτσα...

(Ἕπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ÉMILE PECH)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Ἀμφιβολία δὲν ὑπῆρχε: ἦσαν ἄνθρωποι ἀπὸ τὸ Τουάρ, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἔβγῃ διὰ νὰ τὴν κυνηγήσουν, καὶ ἴσως εἶχαν τὴν ἐντολὴν νὰ τὴν πιάσουν διὰ νὰ τὴν παραδώσουν εἰς τὴν ἀστυνομίαν!

Μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ἐκεῖνοι οἱ δύο ἄνθρωποι θὰ τὴν ἔπιαναν, φόβος τρελλὸς ἐκυρίευσε τὸ πνεῦμα τῆς Ἀνδρέας κ' ἐπάγωσε τὸ αἷμα εἰς τὰς φλέβας της. Ὁ φόβος μήπως πέσῃ εἰς τὰ χέρια των, τῆς ἀπέδωκε, διὰ μίαν στιγμήν, τὰς δυνάμεις της ποῦ εἶχαν ἀρχίσῃ νὰ ἐξασθενοῦν. Ἔκαμε ἐν ἅλμα μὲ μίαν ἐλαφρότητα, ἀπίστευτον καὶ δι' αὐτὴν τὴν ἰδίαν, κ' ἔπεσε μέσα εἰς ἕνα χωράφι, ὅπου, συμμαζευμένη εἰς τὸ χῶμα, τὸ νοτισμένον ἀπὸ τὴν βροχήν, ἔμεινε κρυμμένη ἀπὸ 'πίσω ἀπὸ μίαν συστάδα ἀγρίων συκαμινεῶν.

Ἀ! ἂν ἐγνώριζεν ὅτι ἦσαν ἄνθρωποι σταλμένοι πρὸς ἀναζήτησίν της, ὄχι διὰ νὰ τὴν συλλάβουν καὶ νὰ τὴν φυλακίσουν, ἀλλὰ διὰ νὰ τὴν ἐπανεύρουν ἐκ

μέρους τοῦ Ἄνδη καὶ νὰ τὴν φέρουν ὅσον τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα καὶ ἀναπαυτικώτερα εἰς τὸν πύργον τῆς Λεπτοκαρυᾶς! Ἀλλά, βλέπετε, δὲν τὸ ἐγνώριζε, καὶ ἡ κακή της τύχη ἠθέλησε ὥστε, μ' ὅλον της τὸν κόπον καὶ τὴν ἄκραν της ἀδυναμίαν, νὰ φανῇ ἀρκετὰ ἐπιτηδεία, διὰ νὰ διαφύγῃ τὰ βλέμματα ἐκείνων τῶν καλῶν ἀνθρώπων...

Ἀφοῦ ἐπεσκόπησαν τὸν ὁρίζοντα καὶ ἐδίστασαν πρὸς στιγμὴν μεταξὺ τῶν δύο κατευθύνσεων ποῦ ἔβλεπαν ἐμπρός των, οἱ δύο ἄνδρες ἔστρεψαν ἀριστερᾷ, δηλαδὴ ἀκριβῶς πρὸς τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἔλθῃ ἡ φυγάς, καὶ δὲν ἤργησαν νὰ ἐξαφανισθοῦν εἰς μίαν καμπὴν τοῦ δρόμου, χωρὶς νὰ ὑποπτευθοῦν ὅτι εἶχαν διαβῇ ἐμπρὸς ἀπὸ ἐκείνην ποῦ ἐζητοῦσαν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ βροχὴ εἶχε παύσῃ, καὶ ὁ ἥλιος ποῦ εἶχε σηκωθῇ ἀπὸ τὴν κοίτην του τὴν συννεφένιαν, ἔκαμνε νὰ λάμπουν σὰν κρυσταλλένιες χάνδρες αἱ σταλαγματίτσες αἱ κρεμασμένες εἰς τὴν ἄκραν τῶν φύλλων καὶ εἰς τὰ κλωνιὰ τῶν φυτῶν.

Μὲ τὴν ψυχήν της ἐλαφρωμένην ἀπὸ μεγάλο βάρος, ἡ Ἀνδρέα ἀνέπνευσεν ἐλευθερώτερα, γεμάτη μὲ χαράν, διότι ἐξέφυγεν ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν κίνδυνον. Ἐσηκώθη μὲ κόπον, ἐξαναπῆρε τὸν δρόμον της κλονιζομένη, σὰν μεθυσμένη, καὶ διέτρεξεν ἔτσι ἀκόμη μίαν λεῦγαν περίπου. Τότε, μὴ ἀντέχουσα πλέον, ἐξηντλημένη, ἀποκαμωμένη, βλέπουσα ὅτι δὲν εἶχε δυνάμεις νὰ προχωρήσῃ, ἐκάθησεν εἰς τοὺς πρόποδας ἑνὸς δένδρου, διὰ ν' ἀντλήσῃ ἀπὸ τὴν ὀλιγόστιγμον ἀνάπαυσιν τὴν δύναμιν ποῦ ἐχρειάζετο διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἀξιοδάκρυτον ὁδοιπορίαν της. Σκοτωμένη ἀπὸ τὴν κούρασιν, ζαλισμένη ἀπὸ τὴν πεῖναν, ἡ ὁποία τὴν ἐβασάνιζε, ἔκλεισε τὰ μάτια κ' ἔπεσεν εἰς ἕνα εἶδος ληθάργου, εἰς πλήρη ἐκμηδένισιν τῆς ὑπάρξεώς της, ἀναίσθητος πλέον καὶ εἰς τὰ σωματικὰ καὶ εἰς τὰ ψυχικά της μαρτύρια.

Ἀπὸ τὴν νάρκην ἐκείνην τὴν ἀπέσπασεν ὁ ἦχος μερικῶν φωνῶν δροσερῶν καὶ γελαστῶν, ποῦ ἠκούσθησαν πλησίον της, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἑνὸς μικροῦ ὑψώματος τῆς γῆς, πρὸς τὸ ὁποῖον αὐτὴ ἔστρεφε τὰ νῶτα. Ἀνεσήκωσε μὲ κόπον τὰ βαρυὰ βλέφαρά της καὶ εἶδε δύο κοριτσάκια ἑπτὰ ἕως ὀκτὼ ἐτῶν, καὶ ἕνα μικρὸ ἀγοράκι μικρότερό των κατὰ δύο ἢ τρία ἔτη· τὰ ἁπλᾶ, ἀλλὰ κατακάθαρα φορέματά των ἦσαν καλορραμμένα κ' ἐδείκνυαν ὅτι τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα ἀνῆκαν εἰς οἰκογένειαν εὐκαταστάτων χωρικῶν. Γνωστικώτερα ἀπὸ τὴν Ἀνδρέαν, ἀντὶ νὰ κινδυνεύσουν ν' ἁρπάξουν κανένα κρυολόγημα ἢ κανένα πονόλαιμον, ἢ νὰ χαλάσουν τὰ ὡραῖά των φορέματα, ἂν ἐκάθηντο ἐπάνω εἰς τὰ ὑγρὰ χόρτα, εἶχαν ἐκλέξῃ, διὰ νὰ καθήσουν καὶ νὰ ξεκουρασθοῦν, μίαν μεγάλην ἄσπρην πέτραν ἐντελῶς στεγνήν.

Ἡ δεσποινὶς Δεδουσύ, τὴν ὁποίαν ἕνα μεγάλο χαμόκλαδο ἔκρυπτεν ἀπὸ τὰ βλέμματά των, ἠδυνήθη ἀπὸ τὴν συνομιλίαν των ν' ἁρπάξῃ μερικὰς λέξεις, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἠννόησεν ὅτι ἐπήγαιναν εἰς τὴν γειτονικὴν κωμόπολιν νὰ περάσουν τὴν ἡμέραν μὲ τὴν γιαγιά των, καὶ ἦσαν κατευχαριστημένα, διότι ἡ βροχή, ἡ ὁποία εἶχεν ἐπιδραδύνῃ τὴν ἀναχώρησίν των, δὲν ἐδάσταξε πολλὴν ὥραν.

— Λίγο ἀκόμα, καὶ ἡ μητέρα δὲν θὰ μᾶς ἄφινε νὰ φύγωμε, εἶπεν ἀπὸ τὰ δυὸ κορίτσια ἐκεῖνο ποῦ ἐφαίνετο τὸ μεγαλήτερον.

— Ὄχι, εἶπε τὸ δεύτερο, καὶ δὲν θὰ ἐδοκιμάζαμε τὴν ὡραία πήττα, ποῦ θὰ μᾶς ἔχει καμωμένη ἡ γιαγιὰ ἀπὸ τὸ πρωΐ, σήμερα.

—Ὦ! κυρὰ Ἀλίνα, σ' ἀρέσει νὰ πηγαίνεις στῆς γιαγιᾶς, γιὰ τὰ γλυκὰ μονάχα καὶ γιὰ τίποτε ἄλλο! εἶπε μὲ ἀπειλητικὸν ὕφος ἡ μεγάλη.

— Ἀγαπῶ βέβαια καὶ τὰ γλυκά, ἀγαπῶ ὅμως πολὺ παραπάνω τὴν γιαγιά.

— Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρουμε, εἶπε ἡ μεγάλη μὲ πειρακτικὸν τόνον.

— Ἐγὼ τὸ ξέρω, φαίνεται, καλλίτερα ἀπὸ ἐσένα!

— Θέλω νὰ φάω! παρενέβη ὁ μικρὸς ἀδελφός, τοῦ ὁποίου φαίνεται τὴν ὄρεξιν εἶχεν ἀφυπνίσῃ τώρα ἡ ἰδέα τῆς ζεστῆς καὶ μοσχομυρωδάτης πήττας.—Ἐπείνασες, Ρενέ μου; ἀπήντησεν ἡ μεγάλη ἀδελφή· νά, πάρε καὶ φάγε.

«Ἤνοιξεν ἕνα καλαθάκι...» (Σελ. 245, στ. β'.)

Καὶ ἤνοιξεν ἕνα καλαθάκι μὲ χεροῦλι, σὰν ἐκεῖνα ὅπου οἱ μικροὶ μαθηταὶ τῶν ἐξοχικῶν μερῶν κουβαλοῦν τὸ πρωὶ εἰς τὸ σχολεῖον τὸ φαγί των διὰ τὸ μεσημέρι. Ἀπὸ ἐκεῖ μέσα ἔβγαλε, μὲ τὴν σειράν των, φέτες ψωμὶ βουτυρωμένες, αὐγὰ βρασμένα σφιχτὰ καὶ δύο ἢ τρία τσαμπιὰ σταφύλια.

Ἅμα εἶδεν ἡ Ἀνδρέα ὅλα ἐκεῖνα τὰ φαγώσιμα ἁπλωμένα ἐμπρός της, ἡ πεῖνά της ἔφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον. Τὰ μάτια της ἔβγαλαν φλόγες ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν, καί, ἀπὸ τὸν φόβον της μήπως ὑποκύψῃ εἰς τὸν πειρασμὸν καὶ ἁρπάσῃ διὰ τῆς βίας μερικὰ ἀπὸ τὰ ὡραῖα ἐκεῖνα πράγματα, ἔστρεψεν ἀλλοῦ τὴν κεφαλὴν καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Ἂν, ὀλίγας ἡμέρας προτήτερα, τῆς προέλεγαν ἔτι θὰ εὑρίσκετο εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ζηλεύσῃ τὰ λιτὰ φαγώσιμα, ποῦ εἶχαν τὰ τρία χωριατόπουλα, καὶ ὅτι θὰ ἦτο μάλιστα εὐτυχὴς ἂν ἐμάζευε τὰ ψίχουλά των, θὰ ὕψωνε τοὺς ὤμους της ἢ θὰ ἔζαρωνε τὰ φρύδια της, καὶ θὰ ἐνόμιζε τρελλὸν αὐτὸν ποῦ θὰ ἐφαντάζετο αὐτὴν τὴν παραδοξολογίαν.

Καὶ ὅμως ἡ πρόρρησις ἐκείνη θὰ ἦτο τώρα τελείως δικαιολογημένη: ἡ Ἀνδρέα τὴν ἀπεδείκνυε τώρα ἀληθινήν, καθὼς ἔβλεπε, πεινασμένη καὶ λιμασμένη, τὴν γοργότητα, μὲ τὴν ὁποίαν ἐξήφανίζοντο, ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια της, φέτες καὶ σταφύλια καὶ αὐγά...

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ μικρὸς εἶχε βάλῃ δίπλα του, ἐπάνω στὴν πέτραν, τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ αὐγὰ ποῦ τοῦ ἔπεφταν εἰς τὸ μερίδιόν του, καὶ δὲν ἐφαίνετο πολὺ εὐδιάθετος νὰ τὸ ἐγγίσῃ.

— Γιατί δὲν τρῷς τὸ αὐγό σου; ἠρώτησε τὸν μικρὸν ἡ μεγάλη ἀδελφή.

— Δὲν πεινῶ, ἀπήντησε τὸ παιδάκι, ἐνῷ ἔσυρε πρὸς τὸ μέρος του τὸ μεγαλήτερο τσαμπὶ ἀπὸ τὰ σταφύλια.

— Ἀλήθεια! φαίνεσαι πῶς δὲν πεινᾷς! — εἶπαν αἱ δύο ἀδελφές, σκασμένες ἀπὸ τὰ γέλια.

— Ὄχι δὲν πεινῶ. Τὸ σταφύλι τὸ θέλω, τὸ αὐγὸ ὅμως ὄχι!

Καί, καθὼς εἶδε κοντά του μίαν τρύπαν σκαμμένην ὑπογείως ἀπὸ κάποιο τρωγλοδυτικὸν ζῷον τῶν ἀγρῶν:

— Νά! ξέρετε τί νὰ κάμουμε; ἐφώναξε. Νὰ τὸ χώσωμε σ'αὐτὴ τὴν τρύπα γιὰ νὰ τὸ φᾶνε τὰ ζῶα!

— Ναί, ναί! ἐπεδοκίμασεν ἡ μικρότερα ἀπὸ τὰς δύο ἀδελφάς· κι' ἅμα ξαναπεράσωμε ἀπ' ἐδῶ, θὰ 'δοῦμε ἂν θὰ τὸ ἔχουν φαγωμένο.

— Ὦ! ἔννοια σας, ἐπεβεβαίωσεν ἡ

μεγάλη· δὲν θὰ μείνῃ τίποτα, οὔτε τὰ τσόφλια...

Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἡ Ἀνδρέα, μὴ δυναμένη πλέον ν' ἀνθέξῃ εἰς τοὺς νυγμοὺς τοῦ στομάχου της, ὥρμησε πρὸς τὰ τρία παιδία, διὰ νὰ τὰ ἐμποδίσῃ νὰ θέσουν εἰς ἐφαρμογὴν τὸ σχέδιόν των.

— Ὄχι, ὄχι! ἐφώναξε, σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὴν ταραχήν της· μὴν τὸ πετᾶτε αὐτὸ τὸ αὐγό· δώσετέ μού το ἐμένα καλλίτερα!

Ἡ ἐμφάνισίς της ἦτο τόσον ἐξαφνική, τόσον ἀπρόοπτος, ὥστε αἱ δύο ἀδελφαὶ καὶ τὸ ἀγοράκι ἐτινάχθησαν ἐπάνω ἀπὸ τὴν τρομάρα των. Ἀλλά, ὅταν ἀντελήφθησαν ὅτι δὲν εἶχαν ἐμπρός των παρὰ ἕνα κορίτσι ὀλίγα μόνον ἔτη μεγαλήτερό των, τοῦ ὁποίου ἡ φυσιογνωμία δὲν ἐξέφραζε καμμίαν κακὴν πρόθεσιν, ἤρχισαν νὰ κυττάζουν τὴν ἀλλόκοτον περιβολήν της, τὸ ξεφτισμένο καὶ παραπολὺ κοντὸ φουστάνι της, τὸ βελουδένιο ξεθωριασμένο πολκάκι της, τὰ μποττίνια της τὰ βουτηγμένα στὴν λάσπην, τὰ ἄτακτα καὶ βρεγμένα μαλλιά της, ὅλα δὲ αὐτὰ ταιριασμένα μὲ πρόσωπον τόσον πειναλέον καὶ τόσον κακομοιριασμένον, ὥστε ἡ περιέργειά των γρήγορα μετεβλήθη εἰς οἶκτον.

— Πεινᾶς; τὴν ἠρώτησεν ἡ μεγαλητέρα ἀδελφή, ἡ ὁποία ἔσπευσε νὰ μαζεύσῃ τὰ ὑπόλοιπα τοῦ προγεύματός των. Πάρε, φάγε· ἤθελα νὰ εἴχαμεν παραπάνω, γιὰ νὰ σοῦ δώσωμε...

Καὶ ἡ εὐχὴ αὐτὴ εὑρῆκε πρόθυμον ἠχὼ εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ἀνδρέας, καὶ ἤρχισεν αὐτὴ ἀμέσως νὰ καταβροχθίζῃ τὰ ὀλίγα φαγώσιμα ποῦ ἔμεναν ἀκόμη.

— Οἱ γονεῖς σου δὲν κάνουν καλὰ ποῦ σ' ἀφίνουν νὰ γυρίζῃς στοὺς δρόμους ἔτσι ντυμένη, — παρετήρησεν ἡ μικροτέρα ἀπὸ τὰς δύο ἀδελφὰς μὲ συμπονετικὸν τόνον. Θὰ κρυώνουν βέβαια τὰ πόδια σου, μ' αὐτὴ τὴ φοῦστα ποῦ δὲν σοῦ σκεπάζει καλὰ οὔτε τὰ γόνατα.

— Καὶ τὰ πόδια καὶ ὅλον τὸ σῶμα, —ὡμολόγησε μὲ περίλυπον φωνὴν ἡ Ἀνδρέα.

— Πιὲ λοιπὸν αὐτὸ τὸ λιγάκι ἄσπρο κρασί, ποῦ ἡ μητέρα μᾶς ἔδωκε γιὰ τὸ πρωϊνό μας τὸ φαγάκι. Μ' αὐτό, θὰ ζεσταθῇς ὁπωσδήποτε λιγάκι.

— Τώρα, εἶπεν ἡ ἄλλη ἀδελφή, πρέπει νὰ φεύγωμε ἐμεῖς, γιατὶ ἡ γιαγιὰ θ' ἀνησυχῇ πολὺ καὶ θὰ μᾶς μαλλώσῃ ποῦ ἐχασομερήσαμε στὸ δρόμο. Κ' ἐσὺ ὅμως καλὰ θὰ κάμῃς νὰ γυρίσῃς πίσω στὸ σπίτι σας. Πῶς σὲ λένε;

— Ἀνδρέα.

Ἤθελε νὰ προσθέσῃ καὶ τὸ Δεβουσύ, δὲν τὴν ἄφησεν ὅμως ἡ ἐντροπὴ νὰ φανερώσῃ τὸ ὄνομά της μὲ τὴν οἰκτρὰν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο.

— Λοιπόν, Ἀνδρέα, νὰ 'πῇς τῆς μητέρας σου νὰ μὴ σ' ἀφήσῃ ἄλλη φορὰ νὰ βγῇς ἔξω ντυμένη τέτοια χάλια. Εἶνε κρῖμα, ἐπρόσθεσε μὲ ἀφέλειαν· θὰ ἤσουν ὁμορφούλα, χωρὶς αὐτὰ τὰ κουρέλια.

— Σώπαινε! ἐψιθύρισεν ἡ μεγάλη εἰς τὸ αὐτὶ τῆς ἀδελφῆς της, —ἴσως δὲν ἔχει καὶ ἄλλα γιὰ νὰ φορέσῃ...

Ἡ Ἀνδρέα, ἂν καὶ ἤκουσεν ἐκείνην τὴν σκέψιν, δὲν ἐνόμισεν ὀρθὸν νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴν πλάνην τὰς δύο ἀδελφάς, διηγουμένη εἰς αὐτὰς τί τῆς εἶχε συμβῆ.

«Δὲν θὰ μὲ ἐπίστευαν, ἐσκέφθη, ἐνῷ τὰ τρία παιδάκια ἐσηκώνοντο διὰ νὰ φύγουν· εἶνε λοιπὸν περιττὸν νὰ μάθουν τὰ ἱστορικά μου.»

Τὰ ἠυχαρίστησε διὰ τὴν καλὴν καρδιά των, καί, ὅταν τὰ εἶδε νὰ ἐξαφανίζωνται, ἐσυλλογίσθη ὅτι ἔπρεπε καὶ αὐτὴ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ μακρυνό ταξεῖδί της, τὸ ὁποῖον, καὶ εἰς τὴν ἀρχήν του ἀκόμη, τόσον κόπον τῆς ἔδιδε.

Ἐπὶ δύο ὥρας ἐβάδισε πάλιν χωρὶς νὰ κάμῃ ἄλλην συνάντησιν, παρὰ μόνον ποῦ εἶδε μερικοὺς καρραγωγεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐπήγαιναν εἰς τὴν γειτονικὴν πόλιν φορτώματα ξύλων ἢ ἄλλων προϊόντων.

Τὰ χωράφια διεδέχοντο τὰ χωράφια, τὰ λειβάδια διεδέχοντο τὰ λειβάδια, καὶ μόνον κάπου-κάπου τὰ διέκοπτον μερικαὶ γραμμαὶ ἀπὸ ὑψηλὰς λεύκας, ποῦ ἐσημείωναν ὅτι ἐκεῖ κοντὰ ἔτρεχε νερό· ἀλλὰ χωριό, πουθενά. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ μόνον, ἐπάνω εἰς κανένα λόφον, ἐφαίνετο καὶ κανένα σπίτι ἄσπρο ἢ σταχτί, μὲ στέγην ἀπὸ μελανωπὲς πλάκες, ποῦ ἔμοιαζε τάχα σὰν πύργος ἐξοχικός.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

ΤΙ ΑΠΕΓΙΝΕ ΟΤΖΙΤΖΙΚΑΣ

(Συνέχεια, ἴδε σελ. 238, καὶ τέλος.)

— Διοχάρη, παιδί μου, ἔλεγε κ' ἐπαρακαλοῦσε ὁ γέρο-ἄρχοντας τὸ ἀρχοντόπουλο· εἶνε ἀνάγκη νὰ φύγῃς, νὰ φύγῃς πρὶν περάσῃ αὐτὴ ἡ ἑβδομάδα. Ἂν παρακούσῃς τὴν προσταγὴ τοῦ βασιλιᾶ, ποῦ σ' ἐζήτησε νὰ πᾷς στὸν πόλεμο μαζί του, ὅλοι θὰ σὲ νομίσουν ἄνανδρο καὶ δειλό. Θὰ μᾶς χαλάσουν τὸν πύργο μας, κ' ἐσένα θὰ σὲ κρεμάσουν. Θὰ χάσῃς, γυέ μου, τὴν ζωή σου, κ' ἐμεῖς μαζί σου.

— Δὲν φεύγω, ἂν δὲν στεφανωθῶ τὴν Ροδοφίλη! εἶπεν ὁ πεισματάρης Διοχάρης.

Ἡ ἀρχόντισσα ἐσηκώθη κ' ἐπῆγε κοντὰ στὴν ἀρραβωνιασμένη.

—Ὦ! καλή μου καὶ χρυσῆ μου Ροδοφίλη, βλέπεις τί κακὸ καὶ τί συμφορὰ κοντεύει νὰ μᾶς ἔρθῃ, ἐξ αἰτίας σου. Ἀποφάσισέ το, νὰ σᾶς στεφανώσουν αὔριο.

— Δὲν θὰ στεφανωθῶ, παρὰ τὴν ἀνοιξι καὶ μὲ τὸν καλὸ καιρό, κυρά μου καὶ ἀρχόντισσά μου,— εἶπεν ἡ ἀρχοντοπούλα χωρὶς νὰ στρέψῃ τὸ κεφάλι.

Ὁ τραγουδιστής, εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, εἶχε μείνῃ κρυμμένος ὀπίσω ἀπὸ μιὰ κουρτίνα. Ἄκουε τί ἔλεγαν οἱ λυπημένοι ἄρχοντες, ἄκουε ὅμως καὶ τὸ τζιτζηκάκι του, ποῦ εἶχε σκαρφαλώσῃ ἐπάνω στὸ γιακᾶ του, καὶ κάτι τοῦ ἐκρύφοψιθύριζε στὸ αὐτί:

— Κάμε αὐτὸ ποῦ σοῦ λέγω ἐγώ. Ἐμπρός, καὶ μὴ φοβᾶσαι!

Κ' ἐτρύπωσε πάλιν κάτω ἀπὸ τὸν μανδύαν τοῦ νέου.

Ὁ τραγουδιστὴς ἔκαμε τὴν ἀπόφασιν κ' ἐπροχώρησεν ἕως τὴν μέσην τῆς σάλας.

—Ἐί! ἐφώναξε ὁ ἄρχοντας ὀργισμένος· ποιός σοῦ ἔδωκε τὴν ἄδεια νὰ πατήσῃς ἐδῶ μέσα, βρὲ παλημάνθρωπε, ζητιάνε! Διώξτέ τον ἀπ' ἐδῶ!

—Ὦ! ὦ! μὴν κάνῃς δὰ τόσο τὸν ἄγριο! εἶπε γελαστὸς ὁ τραγουδιστής.

— Βάλτε τον στὰ σίδερα, μέσα στὴν κατώγα! ἐτραύλισε ὁ γέρο-ἄρχοντας, σὰν πνιγμένος ἀπὸ τὸν θυμό του.

— Κι' ἄμα δὲν θέλω ἐγὼ νὰ πάω;

— Πῶς; καὶ ποιός εἶσαι τοῦ λόγου σου, ἀδιάντροπε, ποῦ τολμᾷς καὶ μοῦ ἀντιμελῆς;

— Εἶμαι ὁ Τραραλαρατηρατούρας! εἶπε μὲ ὅλο του τὸ καμάρι ὁ νέος.

Κάτω ἀπο τὸ μανδύα του κάτι ἐξεπετάρισε, σὰν νὰ ἐγέλασε, φαίνεται, ὁ πονηρὸς ὁ τζιτζηκας.

— Εἶσαι ὁ Τραλα... Ταραρα... Ράς; εἶπε σαστισμένος ὁ ἄρχοντας.

— Μάλιστα! εἶμαι ὁ Τραραλαρατηρατούρας, ὁ μάγος τῶν μάγων τῆς Κίνας. Τόσο ξύλα ἀπελέκητα εἶνε οἱ ἄνθρωποι 'ς αὐτὸν ἐδῶ τὸν τόπο, ὥστε δὲν ἄκουσαν ἄλλη φορὰ τ' ὄνομά μου; Ὅταν ἔμαθα τί σᾶς βασανίζει καὶ τί σᾶς τυραννεῖ, ἐσηκώθηκα ἀπὸ τὴν μακρυνή μου χώρα καὶ ἦλθα νὰ σᾶς γλυτώσω ὅλους... Αὐτὰ ὅμως θὰ σᾶς τὰ πῶ, ἅμα φᾶμε κι' ἀποφᾶμε.

Καί, χωρὶς νὰ χάνῃ καιρόν, ὁ λιμασμένος μας κάθεται στὸ τραπέζι καὶ ἀρχίζει τὸ φαγοπότι. Ὁ Διοχάρης καὶ ἡ μητέρα του, ἔτρεξαν νὰ τὸν ὑπηρετήσουν. Καὶ ὁ ἄρχοντας χαρούμενος τοῦ ἔλεγε:

—Ὦ! μεγάλε καὶ δυνατὲ μάγε, Ρα-λα... Τηρα.. Ταρούλα.. ἂν εἶχες τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς βοηθήσῃς καὶ νὰ μᾶς σώσῃς!...

Ὁ τραγουδιστὴς ἔφαγε καὶ ἤπιε, μιὰ ὥρα σώστή. Κάπου-κάπου ἔσκυβε καὶ σιγὰ-σιγά, ποῦ δὲν τὸν ἄκουαν οἱ ἄλλοι, ἐμουρμούριζε:

— Εὐχαριστῶ, τζιτζηκάκι μου.

Ὅταν δὲν ἔμεινε πιὰ τίποτε ἐπάνω στὸ τραπέζι, παρὰ τὰ ἀσημένια πιάτα καὶ τὰ κρυσταλλένια ποτήρια, ἐντελῶς

ἀδειανά, ὁ ψευτομάγος ἐγύρισε καὶ εἶπε:

— Στολίστε τὴν ἐκκλησία, φέρτε τὰ στέφανα καὶ τὰ κουφέττα, ἀνάψτε τοὺς πολυελαίους! αὔριο τὸ πρωί, πρὶν ἔλθῃ τὸ μεσημέρι, ἡ Ροδοφίλη θὰ στεφανωθῇ μὲ τὸ ἀρχοντόπουλό σας.

Τρία ξεφωνητά, ποῦ ἦσαν ὅλα χαρά, ἐβγῆκαν ἀπὸ τρία στόματα, καὶ ὁ Διοχάρης, ξετρελλαμένος πιά, ἔκαμε ἕναν πῆδο, ἐπάνω ἀπὸ τὸ τραπέζι. Ἡ Ροδοφίλη δὲν εἶχεν ἀκούσῃ τίποτε, κ' ἔμενε κοντὰ κοντὰ στὸ παραθύρι, ἀφῃρημένη καὶ ἀδιάφορη, καὶ δὲν ἐγύρισε νὰ 'δῇ καὶ νὰ μάθῃ τί ἔτρεχε...

Τὴν ἄλλην ἡμέρα τὸ πρωί, ὅπως ἔκαμναν κάθε πρωί, ὁ Διοχάρης καὶ ἡ Ροδοφίλη ἐπῆγαν περίπατο στὸν κῆπο. Τί θλιβερὸς καὶ ἄσχημος ἐκεῖνος ὁ κῆπος, χωρὶς φύλλα καὶ λουλούδια, χωρὶς δροσιὰ καὶ πρασινάδα! Ἡ Ροδοφίλη, συλλογισμένη καὶ πικραμένη, ἐτουρτούριζε τυλιγμένη στὰ γουναρικά, καὶ δὲν ἔβγαζε μιλιά. Ὁ Διοχάρης ἔλεγεν ἀπὸ μέσα του:

— Αὐτὸς ὁ μάγος μᾶς εἶπε ψέμματα. Ἀπὸ ποῦ κι' ὡς ποῦ θὰ μπορέσῃ σήμερα κι' ὅλας, πρὶν ἔλθῃ τὸ μεσημέρι...

Ἔξαφνα, ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια των, σὲ μιὰ κερασιά, γυμνὴ ἀπὸ φύλλα, ἕνας τζιτζηκας ἄρχισε τὸ τραγοῦδι.

—Ὦ! εἶπεν ἡ Ροδοφίλη, κ' ἐσταμάτησε σὰν θαμπωμένη ἀπὸ τὴν ἀπορίαν.

Ἀπὸ τὴν κορυφὴν μιᾶς λεύκας μαθημένης ἕνας ἄλλος τζιτζηκας ἀπήντησεν εἰς τὸν πρῶτον, καὶ ὕστερα ἐσώπασε. Ἕνας ἄλλος ἐτραγούδησε τότε ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τοῦ πλατάνου, καὶ ὕστερα κι' ἄλλος κι' ἄλλος. Ὅλος ὁ κῆπος ἐγέμισε ἀπὸ τὸ βούϊσμα καὶ τὸ χαρούμενο τραγοῦδι ποῦ ἐτραγουδοῦσαν τὰ τζιτζήκια μὲ τὲς ροκανίτσες των. Καί, ἐπειδὴ μονάχα μὲ τὴν λαῦρα τοῦ καλοκαιριοῦ ἀκούονται αὐτὰ τὰ φαιδρὰ τραγούδια, ὅσοι τὰ ἄκουσαν, ἐνόμισαν πῶς εἴταν καλοκαῖρι κ' ἔκαμνε ζέστη, παραπολλὴ ζέστη, καὶ πῶς ἦσαν τὰ δένδρα γεμάτα μὲ φύλλα καὶ ὥριμα ὀπωρικά. Τὰ τζιτζήκια ἐτραγουδοῦσαν! Καὶ ἦσαν τζιτζήκια παντοῦ, ἐπάνω στὲς μηλιὲς καὶ στὲς ροδακινιὲς καὶ στὲς ἀχλαδιές. Καὶ ἡ Ροδοφίλη ἐχτυποῦσε τὸ ἕνα χέρι ἐπάνω στὸ ἄλλο, ἀπὸ τὴν χαρά της, ἐξεκούμπωνε τὴν γουνά της, καὶ ἐπὶ τέλους ἐφώναξε:

—Ἤρθε τὸ καλοκαῖρι, ἀφοῦ τραγουδοῦν τὰ τζιτζήκια, εἶνε καλοκαῖρι πιά! Σήμερα στεφανώνομαι μὲ τὸν ἀρραβωνιαστικό μου!...

***

Ὡς ποῦ νὰ 'πῇτε τρία, ἡ νύφη εἶχε βάλῃ τὰ νυφικά της, καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ πύργου μὲ τὰ χρυσᾶ καὶ τὰ καλά τους, ἐπῆγαν νὰ τὴν πάρουν καὶ νὰ τὴν πᾶνε στὴν ἐκκλησία. Πρῶτος καὶ καλλίτερος, ἀνάμεσα στοὺς καλεσμένους, ἤτανε ὁ Τραραλαρατηρατούρας, ὁ θαυματουργὸς μάγος, ποῦ εἶχε κατορθώσῃ, μέσα στὸν χειμῶνα νὰ ξυπνήσῃ τὰ τζιτζήκια τοῦ Ἀλωνάρη, κ' ἐφοροῦσε πιὰ τὰ βελουδένια καὶ τὰ χρυσᾶ ροῦχα, ποῦ τοῦ εἶχε χαρίσῃ ὁ γέρο-ἄρχοντας, δακρυσμένος ἀπὸ τὴν χαρά του. Ἦσαν καὶ οἱ στρατιῶτες τοῦ Διοχάρη, μὲ τὰ ἅρματά τους, ποῦ ἔλαμποκοποῦσαν ἀπὸ τὸ πολὺ γυάλισμα. Καὶ τὸ τραγοῦδι τῶν τζιτζηκιῶν δὲν ἔπαυε, καὶ τόσον ἦτο ζωηρό, ὥστε οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔβλεπαν τὸν συννεφιασμένον οὐρανὸν καὶ τὴν παγωνιὰ ποῦ ἔκαμνε, ἀλλὰ ἐζητοῦσαν νὰ τοὺς φέρουν ριπίδια καὶ σουμάδες παγωμένες...

Κατὰ τὸ βράδυ-βράδυ, ὁ Τραραλαρατηρατούρας κατέβηκε στὸν κῆπο διὰ νὰ εὕρῃ τὸν φιλαράκο του. Ὁ καϊμένος ὁ τζιτζηκας εἶχε τόσο κουρασθῇ γιὰ νὰ κάμῃ μοναχὸς του ὅλην ἐκείνην φασαρία, διότι αὐτὸς ἐπετοῦσε ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδὶ καὶ ἀπὸ δένδρο σὲ δένδρο, κ' ἐτραγουδοῦσε μὲ διάφορες φωνές, γιὰ νὰ νομίσουν ὅλοι πῶς ἦσαν κοπάδι τὰ τζιτζήκια, ὥστε ὁ καϊμένος ἐψυχομαχοῦσε ἀπὸ τὴν κούρασι.

—Τζίτζηκα, τζιτζηκάκι μου! τοῦ ἐφώναξεν ὁ νέος, κ' ἐγὼ ποῦ ἐρχόμουν νὰ σ' εὐχαριστήσω διὰ τὴν καλὴ συμβουλὴ καὶ τὴν βοήθεια ποῦ μοῦ ἔδωσες! Μὴν πεθάνῃς, τζιτζηκάκι μου. Ὁ ἄρχοντας μοῦ ἐχάρισε τόσο χρυσάφι, ὥστε θ' ἀγοράσω ἕνα σπίτι, κ' ἐκεῖ θἄχῃς τὴν καμαροῦλά σου στολισμένη μὲ πράσινα κλωνάρια ἀπὸ ἔλατα, καὶ τὸ τζάκι θὰ εἶνε ἀναμμένο μέρα καὶ νύκτα, γιὰ νὰ ζεσταίνεσαι. Μὴν πεθάνῃς, τζιτζηκάκι μου!

— Δὲν πεθαίνω ἀπὸ τὸ κρύο, εἶπε ὁ μικρὸς τζίτζηκας. Πεθαίνω, διότι παραπολὺ ἐτραγούδησα. Ἐρράγισε τὸ στῆθός μου, ἔσπασε ὁ λαιμός μου, δὲν λυποῦμαι ὅμως. Ὁ ἄρχοντας κ' ἡ ἀρχόντισσα, ὁ γενναῖος Διοχάρης κ' ἡ ὡραῖα Ροδοφίλη, καὶ σὺ ἀκόμα, φίλε μου, σ' ἐμένα χρεωστεῖτε τὴν εὐτυχία σας. Τί μὲ μέλει κι' ἂν πεθάνω, ἀφοῦ πεθαίνω εὐχαριστημένος; Ἔχε 'γειά... Νά, ἔπιασε τὸ βραδυνὸ ἀεράκι· θὰ χοροπηδήσω τώρα κ' ἐγώ, σὰν τ' ἀδέλφια μου... Τὸ εἶπε καὶ ὁ μύρμηκας!

Τὰ στρογγυλὰ ματάκια του ἐθόλωσαν. Ἕνα φύσημα ἀπὸ τὸν ἀέρα τὸν ἔκαμε νὰ στρηφογυρίσῃ ἐπάνω στὰ ξερὰ κλαδιά, καὶ νὰ πηδήσῃ πέρα ἀπὸ τὸν τοῖχο τοῦ κήπου. Ἐχάθηκε μακρυά, καὶ ὁ Τραραλαρατηρατούρας ἐκάθησε πάλιν σὲ μιὰ πέτρα καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ...

Ἔτσι ἐτελείωσε τὴν ζωήν του ὁ τρελλὸς ὁ τζίτζηκας, ποῦ τὸν εἶχε διώξῃ μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρό, τόσον ἄσπλαγχνα, ὁ κακὸς ὁ μύρμηκας.

(Μίμησις) ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μὲ κατέστρεψες, παληόπαιδο! Πάλι τρύπησες τὸ πανταλόνι σου. Τί νὰ σὲ κάμω;

— Δὲν τὸ γυρίζουμε, μπαμπᾶ, ἀπ' τὴν ἀνάποδη;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Προσφιλοῦς Ἀναμνήσεως

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΣΕ συγχαίρω, *Ζήτω ἡ Ἑλλάς*, διὰ τὸν προβιβασμόν σου. Ὡραία ἡ ἰδέα αὐτὴ τοῦ Συλλόγου τῆς νεολαίας, ὁ ὁποῖος ἔχει σκοπὸν τὴν ψυχαγωγίαν τῶν μελῶν του δι' ἐκδρομῶν. Θὰ ἤθελε νὰ ἱδρύοντο παντοῦ τοιοῦτοι Σύλλογοι. Ἡ νεολαία πρέπει νὰ κινῆται.

Ἔχεις δίκαιον, *Ὀνειροπόλε τῆς Δόξης*, αὐτὴ ἡ ἐποχὴ εἶνε ἡ καταλληλοτέρα διὰ Διαγωνισμούς. Δι' αὐτὸ κ' ἐγὼ θὰ προκηρύξω μερικούς, καὶ πρῶτα-πρῶτα τὸν ποιητικόν, ἀφοῦ νομίζῃς ὅτι αἱ *θερειναὶ νύκτες προφέγουν* τὴν ἔμπνευσιν.

«Ἥλιου φαεινότερον! — μοῦ γράφει τὸ *Ἄδυτον Αἰνίγμα*,— εἰς ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ Σχολεῖα διακρίνονται εἰς τὰς ἐκθέσεις οἱ συνδρομηταὶ τῆς *Διαπλάσεως*. Μικρὸ τὸ ἔχεις αὐτό;» Ποιός σοῦ εἶπε ὅτι τὸ ἔχω μικρό; Ἀπεναντίας πολὺ μεγάλο!

Μοῦ ἤρεσε πολὺ τὸ ποίημά σου, *Κῦμα τοῦ Βοσπόρου*. Ἀλλὰ δὲν θὰ ἦτο κατάλληλον νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ περιοδικόν μας. Ἕπειτα δὲν δημοσιεύω παρὰ μόνον τῶν τακτικῶν συνεργατῶν μου ἔργα.

Ἄνθος τῆς Δόξης, αὐτὰ ποῦ μ' ἐρωτᾷς θὰ τὰ μάθῃς ὅταν δημοσιευθοῦν τ' ἀποτελέσματα τῶν σχετικῶν Διαγωνισμῶν. Ἰδιαιτέρως δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ εἰπῶ. Τὸ πιστεύω ὅτι ἡ εὐτυχεστέρα σου στιγμὴ ἦτο ὅταν εἶδες τὸν ποιητικόν σου ἐπίλογον δημοσιευμένον...

Εὖγε, *Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον*! Σὲ συγχαίρω διὰ τὸν θρίαμβόν σου εἰς τὰς ἐξετάσεις. Μ' ἐτίμησες, παιδί μου, καὶ μάλιστα φέτος ποῦ ἦσαν κάπως δυσκολώτερα τὰ πράγματα...

Εὐχαρίστως ἀναγγέλλω ὅτι εἰς τὰ Χανιὰ ἱδρύθη Σύλλογος τῆς Διαπλάσεως ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἕνωσις» καὶ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ *Ζήτω ἡ Ἕνωσις*. Ἔχει εἴκοσι μέλη καὶ δύο ὑποσυλλόγους, ἕνα εἰς τὸ Ναύπλιον ὑπὸ τὸν *Ἰνδικὸν Λωτόν*, καὶ ἄλλον εἰς τὸ Ἀτδίνιον ὑπὸ τὸν *Χρυσόμαλλον Πειρατήν*. Εὔχομαι καλὰς προόδους.

Πολὺ μ' εὐχαριστησεν ἡ ἐκτενὴς καὶ ποικίλη ἐπιστολή σου, *Ἀθάνατος Ἑλλάς*. Ἔτσι, νὰ μοῦ γράφῃς εἰς ἁπλὸχαρα χαρτιά, καὶ ἂς μὴν εἶνε τόσον κομψὰ καὶ πολυτελῆ. Σὲ συγχαίρω διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἀδελφοῦ σου. Ποιός τὸ καμάρι σου *τώρα* ποῦ θὰ ἔχῃς τέτοιο τζέντλεμαν καβαλιέρο...

Νὰ καὶ ἡ *Πρωτομαγιά*, ποῦ μοῦ γράφει ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνον. Τί χαρὰ μου! — Εὔχομαι τὴν ἰδίαν ἐπιτυχίαν μέχρι τέλους τῶν ἐξετάσεών της.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ὀνοματίου (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1907. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια. καὶ ὅσα ἀπὸ π. εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: *Θύελλα*, κ. (XIV. ἄμα τελειώσῃ κανεὶς τὸ σχολεῖον, βλέπει πόσον ἦτο εὐτυχισμένη ἡ μαθητικὴ ζωή! χαίρω πολὺ ποῦ ἐπανέρχεσαι εἰς τὸν κύκλον μας·) *Μουσικὴ Ψυχή*, κ. (ἐδῶ ἤθελα νὰ σοῦ βάλω ἕνα κλειδὶ τοῦ σόλ· ἀλλὰ ποῦ νὰ τό εὕρω;...) καὶ *Γλυκειὰ Ἀμμουδιά*, κ. (Α. Π. καλῶς ἦλθατε!)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα καταργημένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν : ἡ *Ἕνωσις ἢ Θάνατος* μὲ τὴν *Χαριτωμένην Χίον, Αὐτόνομον, Κυρίαν Σκαρφαλόστραν, Κίρκην* καὶ *Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης*·—ἡ *Μεγάλη Ἰδέα* μὲ τὸν *Ἄριελ, Ἥραν, Ἄφραν, Κεντρὶ* καὶ *Ζεῦξιν*—ὁ *Ἄγγελος Αὐγερινὸς* μὲ τὸν *Καραμπαμπούλαν* καὶ *Χονδροκέφαλον*—τὸ *Ζήτω ἡ Ἑλλὰς* μὲ τὴν *Ἔνδοξον Ὕδραν, Ὁδὸν τῆς Δόξης* καὶ *Φαληρικὴν Ἀκτήν*·—ὁ *Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης* μὲ τὴν *Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν, Λάτριδα τοῦ Ὡραίου, Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς, Κίτρινο Ντόμινο* καὶ *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα*·—τὸ *Ἀλύτον Αἴνιγμα* μὲ τὴν *Καρακάξαν* καὶ *Φροῦ-Φροῦ*·—ἡ *Ροδία μὲ τὴν Λήθην, Μαῦρον τῆς Βενετίας, Λευκοκύμαντον Αἰγιαλὸν* καὶ *Ζήτω ἡ Ἕνωσις*—ἡ *Θύελλα* μὲ τὴν *Λήθην, Ἀξιολύπητον, Καρακάξαν, Κουροπάτκιν* καὶ *Γλυφοκουτάλα*·—ὁ *Λάζαρος* μὲ τὸν *Κουροπάτκιν, Πρωτομαγιάν, Ἀξιολύπητον, Βαρελάκι* καὶ *Μαργαριταρένιο Δάκρυ*·—ὁ *Ἰνδικὸς Δωτὸς* μὲ τὴν *Βασίλισσαν τῶν Ἀνθέων, Κυρίαν Σκαρφαλόστραν, Πυγολαμπίδα, Ἑλληνικὴν Δόξαν* καὶ *Ἀθάνατον Ἑλλάδα*·—ὁ *Ἀτρόμητος Λέων* μὲ τὴν *Βασίλισσαν τῶν Ἀνθέων, Ναπολέοντα Βοναπάρτην, Ἀκμάζουσαν Νεολαίαν, Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης* καὶ *Ἀνθοῦσαν Νεότητα*·—τὸ *Ἄνθος τῆς Δόξης* μὲ τὸ *Ἀνόητο Κορίτσι*·—ἡ *Χιονισμένη Κυρυφὴ* μὲ τὴν *Ἑλληνίδα* καὶ *Σταγόνα ἐν τῷ Ὠκεανῷ*·—ἡ *Πυγολαμπὶς* μὲ τὴν *Ἑλληνίδα* καὶ *Σταγόνα ἐν τῷ Ὠκεανῷ*·—ἡ *Ἑλληνικὴ Γλῶσσα* μὲ τὸ *Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς, Χαριτωμένην Χίον, Ἐθνομάρτυρα, Τραλλιανὸν* καὶ *Νικηφόρον Οὐρανόν*·—ἡ *Γαλήνη* μὲ τὴν *Ζίναν*·—ἡ *Χιονισμένη Περιστερὰ* μὲ τὴν *Φιλελεύθερην Μακεδονοπούλαν, Βασίλισσαν τῶν Ἀνθέων* καὶ *Μελαχρινὸ Ἑλληνόπουλο*·—τὸ *Ταπεινὸν Ἴον* μὲ τὴν *Ἀξιολύπητον, Πρωτομαγιάν, Πυγολαμπίδα, Καρακάξαν, Χιονισμένην Κορυφὴν* καὶ *Ταλαντευομένην Ἐλπίδα*·—ἡ *Πρωτομαγιὰ* μὲ τὸ *Σκέρτσο, Ριγολέτον, Κουροπάτκιν* καὶ *Καρακάξαν*.

Ἡ Διάπλασις δασπάζεται τοὺς φίλους της : *Νυκτολούλουδο* (ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ὑπερήρεσε· δὲν εἰξεύρω ἂν ἡ *Λήθη* ὀνειροπολῇ νὰ γίνῃ συγγραφεύς, γράφει ὅμως ὡραιότατα·) *Ἄγγελον Αὐγερινὸν* (πολὺ καλά· νὰ διορθώσωμεν τὸ λάθος· τὰ μέλη τοῦ χοροῦ εἰς τὴν «Δημιουργίαν» δὲν ἦσαν 40, ὡς ἔγραψεν ὁ κ. Φαίδων, ἀλλὰ ἄνω τῶν 60·) *Ἕνωσις ἢ Θάνατος, Ἀμίμητον Γελωτοποιὸν* (βραβεῖα ἔστειλα·) *Ρόδαν* (περιμένω τὰς ἐντυπώσεις σου· δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ματαίως σ' ἐφόβισαν τὰ κακὰ ὄνειρα·) *Σύνεφον τοῦ Ὀλύμπου* (ὄχι, εἰμπορεῖς νὰ μοῦ γράψῃς εἰς ἁπλὸν χαρτί· ἡ μικρὰ Κάκια σ' εὐχαριστεῖ καὶ περιμένει·) *Λάζαρον* (ἴσως σημειόνει ἡλικίαν μικροτέραν τῆς πραγματικῆς· ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸ λάμνουν τὰ καλὰ παιδιά·) *Ἀτρόμητον Λέοντα* (περιμένω τώρα νὰ μοῦ γράψῃς συχνά·) *Κίρκην* καὶ *Ξανθὸ Διαβολάκι* (βραβεῖον ἔστειλα· ἡ κοινὴ ἐπιστολὴ χαριτωμένη·) *Πυγολαμπίδα* (ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὴν προτίμησιν·) *Δαδοῦχον Ἥλιον* (σύμφωνα μὲ τὸν τελευταῖον ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ μετροῦνται διὰ τὸ Ἀθρόον ὅλα τὰ βραβεῖα καὶ οἱ ἔπαινοι, παλαιὰ ἢ νεώτερα· *Προσφιλῆ Ἀνάμνησιν* (ἔστειλα ἐκ νέου·) *Καύχημα τῆς Πατρίδος* (συμβαίνει κάποτε νὰ μοῦ στέλνουν δύο φορὰς τὸ ἴδιον Παιδ. Πνεῦμα κ' ἐγὼ νὰ λησμονήσω ὅτι ἤδη τὸ ἐδημοσίευσα· γράψε λάθος·) *Γαλήνην* (λαμπρὸς ὁ βαθμός σου, εὖγε! μακάρι νὰ τὸν εἶχαν ὅλοι!) *Φαεινὸν Ἀστέρα, Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς* (ὡραιοτάτη ἡ ἐπιστολὴ ποῦ συνοδεύει τὴν προσφοράν σου· φίλησέ μου τὸν *Χρυσοῦν Κάλυκα*·) *Ἑλληνικὸν Ξίφος* (ἐλήφθη·) *Ταπεινὸν Ἴον* (ἄ, τί ὡραία αὐτὴ ἡ κωμῳδία! πῶς ἤθελα νὰ σᾶς ἔβλεπα νὰ παίζετε!) *Χρυσάκτινην Αὐγὴν* (μὲ διεσκέδασαν πολὺ αἱ λεπτομέρειαι αὐταὶ τῶν ἐξετάσεων·) *Δόξαν τῆς Πατρίδος* (σὲ σφιγχαίρω διὰ τὸν προθυμασμόν· τώρα βέβαια, ὅλο τὸ καλοκαῖρι εἶνε δικό μας· αἱ ἐπιστολαί σου μοῦ ἀρέσουν πολὺ καὶ νὰ μοῦ γράφῃς συχνά·) *Ἑλληνικὴν Γλῶσσαν*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *26 Ἰουνίου* θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 5 Αὐγούστου

[*Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φανέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.*]

362. Λεξίγριφος.

Βασίλισσα τῶν παλαιῶν
Ἀνέρχεται τὸν θρόνον,
Εἰς μέτρον βάρους τῶν γνωστῶν
Ἂν βάλῃς γράμμα μόνον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀλύτου Αἰνίγματος

363. Μεταγραμματισμός.

Ἄδικα μὴ κοπιάζῃς
Σὺ νὰ βγάζῃς Ρῶ νὰ βάζῃς,
Μιὰ θεότης θὰ χαθῇ
Κι' ἄλλη θὰ φανερωθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μακεδονικῆς Φάλαγγος

364. Στοιχειόγριφος.

Χώρα εἶμαι στὴν Τουρκία,
—Δὲς καὶ τὴν Γεωγραφία·—
Ἂν μοῦ ἀλλάξῃς τὸ κεφάλι,
Θὰ μὲ βάλουν 'ς τὸ τσουβάλι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Ἀμυγδαλιᾶς

365. Αἴνιγμα.

Ἐὰν τὸ πέντε, λῦτά μου,
Μὲ τὸ πενῆντα ἑνώσῃς,
Πῶς εἰμπορεῖς ὡς ἄθροισμα
Μονάδα νὰ μᾶς δώσῃς;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πρωτομαγιᾶς

366. Ρόμβος.

Πάρε καὶ κόψε γιὰ νὰ βρῇς τὸ πρῶτό μου, μιὰ πήτα·
Τὸ δεύτερον εἰς τοὺς κοινοὺς συνδέσμους ἀνα- [ζήτα.
Τὸ τρίτον ὅταν ἔρχεται, ζέστη πολλὴ μᾶς [φέρνει,
Καθένας μὲ τὸ τέταρτο τὸ μερτικό του παίρνει.
Τὸ πέμπτο μου ἐπίθετο, καθένας τὸ ποθεῖ,
Ὑγεία εἰς τὸ ἕκτον μου βεβαίως δὲν χωρεῖ.
Τὸ ἕβδομον ὁ οἰκιστὴς ὑπῆρξε τῆς Ἰμέρας
Καὶ κτητικὸν μὲ σύμφωνον δίδουν 'ςτό σχῆμα [πέρας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀνειροπόλου τῆς Δόξης

367. Φύρδην-Μίγδην.

Ὑκτωδι νάμενο ράθης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πορφυρογεννήτου

368—372. Μαγικὸν Ἐπίρρημα μὲ Παράγωγα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ τριῶν γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἐπιρρήματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, παραγόμεναι πᾶσαι ἐκ τῆς πρώτης εὑρεθησομένης :

κρέσσων, τριμελής, στέρησις, κράτημα, στρεπτός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζήτω ἡ Ἑλλὰς

373. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ καὶ τὰ τρίτα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων κατὰ σειρὰν ἀποτελοῦν δύο ὀπωροφόρα δένδρα :

1, Ἐπίθετον· 2, Θεὸς τῶν ἀρχαίων· 3, Ἅγιος· 4 Ἔντομον· 5. Ποταμὸς τῆς Ἀσίας· 6, Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος· 7, Ἐθνικόν· 8. Στρατιωτικὸν ἀπόσπασμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυτόπαιδος τῆς Νίκης

374. Φωνηεντόλιπον.

θ-πρντς-πν-πρν-πρμν

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὑπερηφάνου Ἑλληνίδος

375. Γρῖφος.

$$\frac{\Sigma}{O} \text{ καὶ } \begin{matrix} 9,\ 5' \\ 8,\ 10' \\ 11,\ 15' \end{matrix} \text{ ὂν ζῶον}$$

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος Βοναπάρτου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 25.

290. Πάταγος (πά, Τάγος.)—291. Λίνος-λίθος.—292. Πρίαμος-πόρισμα.

293. ΑΡ
Ι -ΤΕ-Α
ΑΡ-ΤΕ-ΜΙ-ΣΙ-Α
Α -ΣΙ- Α
Α

293. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Α:

ΗΡΑ
ΡΟΙΑ
ΑΙΤΝΑ
ΑΝΑΜ
ΑΜΑ

295. Τῇ παρεμβολῇ τοῦ Ο σχηματίζονται αἱ ἐντὸς τῆς παρενθέσεως λέξεις μὲ ποικίλην Ἀκροστιχίδα : ΚΟΡΜΟΣ (Κολόμβος, ΔΟμοκός, βοΡΘορος, δρόΜος, σκόρΟδον, ΦΟλοροΣ.)—296. Αἱ ζητούμεναι λέξεις : ΆντΙφοΣ, ΆΡπΑλΟς, ΆκΤΗΜων, ΝέμΕσις, ΚάΛΑΜις, ΤΑμΕσΙς, ΙκτΙνος=ΑΡΤΕΜΙΣΙΑΛΕΜΟΣ- (α-ηε-αει=) ΒΙΑ, ΜΗΔΕΝ ΠΡΑΤΤΕΙΝ. (Ἀλλ' ἀκουοῦτας, ἐπειδὴ εἰς τὴν πρότασιν παρελείφθη κατὰ λάθος εἰς ἀστερίσκος.)—297. Νόει καὶ τότε πράττε.—298. Τὰ ἐμὰ σὰ καὶ τὰ σὰ ἐμά.—299. *Ὁ ἐπιμελὴς προοδεύει* (ο ἐπι μ' ἔλ-εἰς πρό ο δε 6ῆ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[*Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10.*]

Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα· ἰδιαιτέρως ζητῶ Κρητικά. Πωλῶ καὶ ἀνταλλάσσω εἰκονογραφ. ταχυδρομικὰ δελτάρια· προτιμῶ γελοιογραφίας καὶ τοποθεσίας.—Euristhène D. Triantafillidés, poste restante, Smyrne (Asie Mineur). *(Ζ'—165)*

Κυρία Παράξενη, Γλυφοκουτάλα, Καφεδόμπρικο, Τόξον, Ἀφρέ, Νικηφόρε, δεχθῆτε ἀπείρους θερμὰς εὐχαριστίας.—Εὔχομαι λαμπρὰν ἐπιτυχίαν 'ς τὰς ἐξετάσεις.—*Ἀθάνατος Ἑλλάς.* *(Ζ'—166)*

Σπεύσατε, ἀγοράσατε δελτάρια! Ἐπωφεληθῆτε τῆς περιστάσεως. Ἔκπτωσις εἰς τὰς τιμὰς διὰ 15 μόνον ἡμέρας.—Euristhène D. Triantafillidés, poste restante, Smyrne (Asie Mineur). *(Ζ'—167)*

Ἀτρόμητε Λέον, ὄνομα δὲν φανερόνω, καθ-*ὅσον ἀπειλὰς δὲν δέχομαι.—Ἑλληνικὴ Γλῶσσα.* *(Ζ'—168)*

Στὸ «Κράτος τῆς Φαιδρότητος» στέλλομ' ἕνα φιλάκι κ' ἕνα σύκο γενίτικο.—*Κίρκη* καὶ *Διαβολάκι.* *(Ζ'—169)*